

НОВЫ ЧАС

ІНТЭРВ'Ю З ГІ САРМАНАМ

Стар. 11

ЧЫРВОНЫ КАПТУРОК І СЯМЁРА КАЗЛЯНЯТ

Той, хто яшчэ ўчора ўспрымаўся як карміцель, мае шанец трансфармавацца ў сваю супрацьлегласць

Стар. 4

КАЗАК СУПРАЦЬ КАЗАХА

20 гадоў таму ва Уральску адбыліся сутычкі паміж казахамі і казакамі. Ёсць версія, што ў выпадку з'яўлення ахвяр на захад Казахстана павінны былі быць кінутыя расійскія «міратворчыя войскі»

Стар. 13

АРТЫМОВІЧЫ

Стар. 14

ЧЫТАЙЦЕ
Ў НАСТУПНЫМ НУМАРЫ!

УЗГАДАЦЬ УСЁ

Нарыс Алега Новікава
з цыклу «Незалежная Беларусь»

3 НАГОДЫ

ПЕРШЫ КАМЕНЬ

Вольга ХВОІН

Нацбанк абвясціў чарговую дэвальвацыю. Аднак курс рубля пасля першай дадатковай сесіі на Беларускай валютна-фондавай біржы, што прайшла 14 верасня, афіцыйна ўпаў амаль у тры разы ў параўнанні з пачаткам года.

Паводле вынікаў першай дадатковай гандлёвай сесіі на Беларускай валютна-фондавай біржы, курс долара ЗША склаў 8600 рублёў, еўра — 12100, расійскага рубля — 305 беларускіх руб-

лёў. Курс долара на дадатковай сесіі перавысіў курс долара на асноўнай у 1,6 разы. Афіцыйныя курсы, устаноўленыя Нацбанкам на 15 верасня на асноўнай гандлёвай сесіі, склалі: долар ЗША — 5355 рублёў, еўра — 7320, расійскі рубель — 176,36 беларускіх рублёў.

Нацыянальны банк задаволены ходам таргоў на першай дадатковай сесіі на Беларускай валютна-фондавай біржы, але афіцыйна прызнаваць чарговую дэвальвацыю пакуль адмаўляецца. «Мы цяпер не гаворым ні пра якую дэвальвацыю беларускага рубля з той прастай прычыны, што няма зыходных пунктаў. Ёсць афіцыйны курс, і нашая

стратэгічная задача — зрабіць яго адзіным раўнаважным. А на якім узроўні ўдасца гэта ажыццявіць — вось для гэтага мы дадатковую сесію і адкрылі», — заявіў намеснік старшыні Нацыянальнага банка Тарас Надольны. Паводле яго слоў, многія прадаўцы валюты занялі пазіцыю чакання, таму прапанова была невялікай: менш як 5% ад дзённай экспертнай вырукі. Гэта прыкладна 8 мільянаў долараў. Попыт перавысіў прапанову «ў некалькі разоў».

«Курс знаходзіцца на самай верхняй мяжы (8600 рублёў за долар ЗША) і пры росце прапановы будзе зніжацца», — мяркуе Надольны. Паводле яго слоў,

Нацбанк не праводзіў інтэрвенцый, і прагназуецца збліжэнне афіцыйнага курсу з рынкавым на працягу паўтара-двух месяцаў.

Разам з тым чорны рынак адгукнуўся падвышэннем курсу — старыя каціроўкі перайшлі на біржу, а на «чорным рынку» з'явіліся новыя. Напрыклад, еўра прапаноўваюць купіць ад 11200 беларускіх рублёў да 14650 за адзінку, долар — ад 8700 да 10700 рублёў. У абменніках валюта пакуль не з'явілася, і абменнікі плануюць прадаваць яе з абароту, то бок тое, што прынеслі і здалі грамадзяне.

Эксперт Леанід Злотнікаў мяркуе, што рэальны курс рубля цяпер называць складана. «Рынкавы курс вызначаюць попыт і прапанова. Але на курс уплывае дзяржава праз інтэрвенцыі Нацыянальнага банка. Нацбанк таксама прадае валюту і збівае кошты на яе, збівае рэальны курс», — гаворыць эканаміст. Ён адзначае, што цяпер у краіне склалася ненармальнае сітуацыя: ёсць валюта па рыначным курсе, а ёсць па заніжаным курсе Нацбанка, але толькі для асобных катэгорый спажыўцоў.

Дзяржаўная падтрымка валютнага курсу патрабуе істотных сродкаў, чаго цяпер у Беларусі няма. МВФ пакуль адмовіў у выдачы крэдыту на запыт беларускага ўрада. Выканаўчы Савет дырэктараў МВФ заявіў, што магчымасць прадастаўлення Беларусі новага фінансавання залежыць ад узмацнення жорсткасці макраэканамічнай палітыкі ўладаў і іх прыхільнасці структурным рэформам.

«Дырэктары падкрэслілі, што для атрымання фінансавай падтрымкі ад фонду спатрэбіцца праёмнасць прапаноў прыхільнасці моцнай эканамічнай палітыцы і структурным рэформам», — гаворыцца ў распаўсюджаным паведамленні савета. Дырэктары заклікалі ўлады аднавіць знешнюю стабільнасць шляхам далейшага ўзмацнення жорсткасці падаткова-бюджэтнай і грашова-крэдытнай палітыкі.

Міжнародны валютны фонд падтрымлівае «пераход на пла-

ваючы курс рубля, каб усталяваць адзіны абменны курс і забяспечыць магчымасць правядзення неабходнай знешняй карэкціроўкі». Аднак у МВФ таксама канстатуюць, што «Беларусь перажывае эканамічны крызіс», а высілкі, што былі зроблены ўладамі, «былі недастатковымі для аднаўлення даверу рынкаў». Ні Міжнародны валютны фонд, ні беларускія ўлады не могуць даць прагноз адносна зніжэння афіцыйнага курсу рубля, затое прагназуюць далейшую дэвальвацыю нацыянальнай грашовай адзінкі.

Гэта вынікае з заявы намесніка выканаўчага дырэктара МВФ па Беларусі Ёхана Прадэра і дарадчыка выканаўчага дырэктара Вадзіма Місюкаўца: «Ёсць пэўныя цяжкасці, звязаныя з прапановай супрацоўнікаў фонду неадкладна зрабіць абменны курс свабодна плаваючым пры адсутнасці інтэрвенцый з боку цэнтральнага банка, — адзначаецца ў заяве. — Супрацоўнікі фонду прызнаюць, што ўстаўленне свабодна плаваючага курсу будзе прадугледжваць далейшую дэвальвацыю. Заклапочанасць выклікае той факт, што з улікам значнага адкладзенага попыту на замежную валюту ні ўлады, ні супрацоўнікі фонду не ў стане прапанаваць абгрунтаваны прагноз маштабаў такой дэвальвацыі».

«Відавочна, што ва ўмовах свабодна плаваючага курсу і пры адсутнасці дастатковых рэсурсаў для згладжвання рэзкіх ваганняў рызыка парушэння функцыянавання вытворчасці ў сувязі з фарманнем інфляцыйна-дэвальвацыйнай спіралі можа апынуцца такой жа, як і прагназаванае супрацоўнікамі фонду парушэнне ва ўмовах дзейнага рэжыму абменнага курсу», — гаворыцца ў дакуменце.

Па курсе 8 600 рублёў за долар сярэдні заробак у Беларусі (1 564 500 рублёў паводле інфармацыі Белстату) за першае паўгоддзе складае каля 180 долараў, сярэдняя пенсія — 70 долараў. Памятаеце, у мінулым годзе некаторыя галасавалі за абяцанне заробку ў 500 долараў?

ФАКТЫ, ПАДЗЕІ, ЛЮДЗІ

▶ ПАДРАБЯЗНАСЦІ

ПІКЕТЫ НЕ ДАЗВОЛІЛІ

Апошняя — дзявятая — забарона на правядзенне пікета ў падтрымку Мікіты Ліхавіда прыйшла напярэдадні яго вызвалення.

Забарону падпісаў намеснік старшыні райвыканкама Уладзімір Навіцкі.

Рух «За свабоду» падрыхтаваў заявы на правядзенне пікетаў, у дзевяці райцэнтрах Мінскай вобласці. І ўсюды атрымаў адмовы.

Таксама прыйшлі адказы, падрыхтаваныя прадстаўніком Руху «За Свободу» ў Барысаве

Сяргеям Салашам і ПЦ «Вясна» Алегам Мацкевічам, з пракуратураў Слуцкага і Крупскага раёнаў.

Слуцкі пракурор Віталь Жукоўскі не ўгледзеў у забароне на правядзенне пікета, падпісанай старшынёй Слуцкага райвыканкама Уладзімірам Даманеўскім, парушэння заканадаўства.

А пракурор Крупскага раёна Аляксей Перасунька без лішніх словаў, фактычна здымаючы з сябе абавязак рэагаваць па сутнасці на парушэнні заканадаўства, «перасунуў» разгляд скаргі Сяргея Салаша на Часнака ў суд Крупскага раёна.

Паводле Руху «За Свободу»

▶ ЗВАНOK

СТАТКЕВІЧ НЕ ПАДПІША

Познім вечарам 14 верасня Кацярына Статкевіч, дачка экс-кандыдата на пасаду прэзідэнта Мікалая Статкевіча, даслала ў шэраг незалежных СМІ інфармацыю аб тэлефоннай размове з бацькам, якая доўжылася каля 10 хвілін.

Гэта было першы раз пасля 19 снежня. «Перыядычна, — паведаміла Кацярына, — бацьку абрываўлі на паўслове, на некаторыя пытанні не дазвалялі адказаць наогул. Напрыклад, на пытанне аб здароўі і аб няшчасным выпадку, ён паспеў толькі паведаміць, што рука ў лангеце, як яго перапынілі.

Ён сказаў, што застаўся адзін у Шклоўскай калоніі, астатніх ужо выпусцілі, яго ж, хутчэй за ўсё, не выпускаць яшчэ доўга».

Паводле Кацярыны, прашэнне аб памілаванні Статкевічу прапаноўвалі напісаць шматкроць. «У выніку ён узяў паперу і напісаў даволі рэзкім тонам, што ў злачынцы ён нічога прасіць не будзе, цяпер чакае рэакцыі, — кажа дачка палітвязня. — Бацька сказаў, што «хлопцы падпісалі прашэнне, бо ім пагражалі згвалтаваннем, і папрасіў распаўсюдзіць гэту інфармацыю, гэта важна».

На ўражанне Кацярыны, настрой у бацькі даволі байцоўскі, і ён запэўніў яе, што здавацца не збіраецца, як і падпісваць якія б тое ні было прашэнні.

▶ КАНФЕРЭНЦЫЯ

НЕЗАЛЕЖНАСЦЬ БЕЗ ЭЛЕКТРЫЧНАСЦІ

11 верасня ў мінскім ДК Трактарнага завода прайшла канферэнцыя «Незалежнасць: здабыткі і перспектывы», прысвечаная 20-годдзю надання Дэкларацыі аб дзяржаўным суверэнітэце Рэспублікі Беларусь статусу канстытуцыйнага закона.

Мерапрыемства ладзілася ў межах кампаніі «Народная праграма», ініцыяванай Рухам «За Свободу», пры ўдзеле аргкамітэта па святкаванні 20-годдзя незалежнасці Беларусі.

У канферэнцыі ўзялі ўдзел 260 грамадскіх актывістаў, палітыкаў і экспертаў. Яна складалася з дзвюх секцый. У першай грамадскія і палітычныя дзеячы разважалі пра тое, ці ёсць незалежнасць Беларусі гістарычнай выпадковасцю, што дала яна нашай краіне, што пагражае беларускай незалежнасці і якая будучыня яе чакае.

Сярод выступоўцаў былі колішні спікер Вярхоўнага са-

вета Мечыслаў Грыб, кіраўніца Беларускай асацыяцыі журналістаў Жана Літвіна, метадолаг і палітолаг Уладзімір Мацкевіч, старшыня Руху «За Свободу» Аляксандр Мілінкевіч, лідар Партыі БНФ Аляксей Янукевіч.

Другая секцыя ўяўляла сабой дыскусію ў межах кампаніі «Народная праграма», якая складаецца праз экспертных і грамадскія дыскусіі дзеля ўмацавання незалежнасці Беларусі як пазітыўнай канцэпцыі яе развіцця.

На жаль, канферэнцыя была перарваная падчас абмеркавання пенсійнай рэформы — была адключана электрычнасць у зале, дзе яна праводзілася. Рэч у тым, што канферэнцыя была запланаваная да 17-й гадзіны, адпаведна, ад гэтага часу была заключаная арэндная дамова. Адміністрацыя ДК МТЗ папярэдне пагадзілася працягнуць яе яшчэ на гадзіну. Аднак з'явіўся невядомы (не прадставіўся і нічога не тлумачыў), які адключыў электрычнасць у зале.

Паводле Руху «За Свободу»

▶ ПРАВЫ ЧАЛАВЕКА

АЎТУХОВІЧ НЕ Ё СПІСЕ

Вольга ХВОІН

Асуджаны ў 2009 годзе ваўкавыскі прадпрымальнік Мікалай Аўтуховіч ужо адбыў палову тэрміну зняволлення. І, паводле заканадаўства, адміністрацыя івацэвіцкай калоніі абавязана падрыхтаваць паперы ў суд, каб пакаранне было зменена на больш мяккае.

Аднак Мікалай паведаміў свайму прадстаўніку юрысту Алегу Волчаку, што цяпер на яго аказваецца вялікі псіхалагічны ціск, робіцца ўсё, каб было немагчыма прымяніць гэтую прававую працэдуру.

«Кіраўніцтва калоніі робіць Мікалая Аўтуховіча злосным парушальнікам, — пераказвае юрыст Алег Волчак змест тэлефоннай размовы з Мікалаем Аўтуховічам. — Маўляў, ён парушае рэжым і да ўсяго не падпісаў паперу, што прызнае сваю віну, стаў на шлях выпраўлення. Таксама Мікалаю ўвялі абмежаванне на перадачу прадуктаў. У яго мусіць быць дыетычнае харчаванне, адпаведна, гэтая мера паўплывае на стан здароўя чалавека. Я спытаў, ці напраўду ён парушае рэжым

утрымання? «Ды не, — гаворыць, — проста прыдзіраюцца цяпер да кожнай дробязі і афармляюць акты». Мікалай раскажаў, што ёсць вялікі псіхалагічны ціск на яго. Не памятаю Аўтуховіча такім засмучаным. Але я нагадаў, што Мікалай у спісе палітвязняў, многія праваабарончыя арганізацыі адсочваюць інфармацыю, што датычная яго. Будзем спадзявацца, што ў кастрычніку ён выйдзе на свабоду».

Цягам апошніх месяцаў на свабоду тройчы адпускалі палітзняволеных, асуджаных за ўдзел у акцыі пратэсту 19 снежня. Ёсць прагнозы, што цяжкія эканамічныя ўмовы прымусяць Аляксандра Лукашэнку вызваліць і астатніх палітвязняў, бо ў такім выпадку можна было б разлічваць на дапамогу з боку ЕС.

Freedom House у 2010 годзе да Сусветнага Дня правоў ча-

лавека абнародавала спіс з 15 найвядомейшых палітычных зняволеных свету. У ім ёсць і прозвішча Аўтуховіча. Упершыню прадпрымальнік і дэмакратычны актывіст, які хацеў стварыць незалежны саюз воінаў-аўганцаў, быў арыштаваны ў кастрычніку 2005 года. Абвінавачваючы ў нявыплаце падаткаў, яго асудзілі на тры з паловай гады. Ён быў адным з шасці палітзняволеных, вызваленых у выніку жорсткіх санкцый ЗША і ЕС, аднак ужо ў 2009-м яго зноў асудзілі, гэтым разам на пяць гадоў нібыта за захоўванне пяці патронаў, хаця першапачаткова Аўтуховічу прад'яўлялі абвінавачванне ў змове супраць дзяржслужбоўцаў. Здароўе Аўтуховіча сур'эзна падарванае серыяй доўгіх галадовак пратэсту і недахопам неабходнай медыцынскай дапамогі.

▶ ГЕНДЭР

РЭВАЛЮЦЫЯ ДЛЯ ЖАНЧЫН

Вольга ХВОІН

У Аб'яднанай грамадзянскай партыі мяркуюць, што жанчыны маюць права на рэвалюцыю. Таму дзверы партыі для іх адчыненыя. Размова ідзе пра рэалізацыю гендэрнай палітыкі, прасоўванне ў беларускім грамадстве ідэй роўнасці.

Кіраўнік АГП Анатоль Лябедзька гаворыць, што ў палітычным жыцці жанчынам пачалі адводзіць самыя непрыемныя працы. «Усе, хто выносіў прысуды на палітычных працэсах, былі жанчынамі. Падчас выбараў асноўную частку выбарчых камісій, якія займаюцца фальсіфі-

кацыямі, складаюць жанчыны», — абурэацца палітык.

Але, каб змяніць сітуацыю, паводле яго слоў, жанчыны самі мусяць прыйсці ў публічную палітыку і ўголас заявіць пра сябе. Напрыклад, у час парламенцкіх выбараў. Таксама палітык мяркуе, што прыцягненне да актыўнай дзейнасці жанчын дапаможа змяніць іх электаральныя сімпатыі. «Мы ведаем яшчэ і сацыялогію: значная частка жанчын-выбарцаў галасуе за дзейсную ўладу. Я лічу гэта недарэчнасцю. Гэта ўлада стварае дыскрымінацыйную палітыку ў адносінах да жанчын, а яны за яе галасуюць! Вельмі важна ў гэтай сітуацыі правільна расставіць акцэнт. Думаю, праз выбарчую кампанію мы мусім зламаць гэтыя стэрэатыпы. Жанчыны з іх патэнцыялам мусяць стаць тымі, хто цягне

ўвесь чыгуначны састаў! Ну, не фізічна...» — разважае Анатоль Лябедзька.

Кіраўніца грамадскага аб'яднання «Жаночы незалежны дэмакратычны рух» Людміла Пеціна найперш апелюе да эканамічных аспектаў жыцця беларусаў. Напрыклад, асноўнай праблемай жанчын з'яўляецца той факт, што іх даходы істотна саступаюць даходам мужчын. «Больш за 60% працуючых жанчын не маюць дастаткова сродкаў на базавыя патрэбы — набыццё ежы і адзення, аплату камунальных паслуг, — дзеліцца Людміла статыстычнай інфармацыяй. — Сярэдні заробак жанчын на 30% ніжэй за заробак мужчын. Гэта прымушае жанчын, якія працуюць у медыцыне, адукацыі, культуры, сацыяльных сферах, працаваць не на адну, а на паўтары-дзе стаўкі. А ёсць яшчэ і хатнія клопаты». Жанчыны не прымаюць удзелу ў выпрацоўцы дзяржаўных рашэнняў — цяпер ва ўрадзе толькі адна жанчына-міністр.

Яшчэ адна праблемная кропка — хатні гвалт у дачыненні да жанчын. Гэтая прыкрая з'ява па-ранейшаму шырока распаўсюджаная, афіцыйная статыстыка МУС Беларусі сведчыць: штогод расце колькасць злачынстваў у сям'і, ахвярамі якіх становяцца жанчыны і дзеці. Таму АГП і грамадскае аб'яднанне «Жаночы незалежны дэмакратычны рух» плануюць падрыхтаваць законапраекты «Аб прадукцыйнасці хатняга гвалту» і «Аб гендэрнай роўнасці».

ПАЛІТЫКА

4

▶ АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

ЧЫРВОНЫ КАПТУРОК І СЯМЁРА КАЗЛЯНЯТ

Сяргей НІКАЛЮК

Калі ў 1994 годзе грамадства апынулася ў дыскамфортным стане пад уздзеяннем ліберальных рэформаў, то сёння — па прычыне банкруцтва «моцнай дзяржавы».

Казку пра Чырвоны Каптурок завяршае happy end. Вось яе фінал: «Але, на шчасце, тым часам праходзілі каля хаткі дрывасекі з сякерамі на плячах. Пачулі яны шум, забеглі ў хатку і забілі Ваўка. А потым распаролі яму пуза, і адтуль выйшла Чырвоны Каптурок, а за ёй і бабуля — абедзве жывыя і цэлыя». Да свайго сямейнага шчасця Каза і яе сямёра казлянят таксама прыйшлі праз смерць Ваўка: «Пачалі яны скакаць. Каза пераскочыла, а Воўк скокнуў ды і ўваліўся ў гарачую яму. Пуза ў яго ад агню лопнула, казляняты выскачылі адтуль, усе жывыя, ды скок да маці! І сталі яны жыць-пажываць, як і раней».

У першай казкі ёсць аўтар — француз Шарль Перо, другая казка — руская народная. Што іх аб'ядноўвае? Уяўленне пра тое, што шлях да шчасця ляжыць праз смерць ворага. З Царэўнай-жабы у свой час аналагічная гісторыя здарылася. Яе доўгаму і шчасліваму жыццю з Іванам-царэвічам папярэднічала чарада забойстваў: зайца, качкі і Капчэя. Вывернуты з коранем дуб не лічым.

Атака на прынадны кавалак

Перо жыў у другой палове XVII стагоддзя. Няма нічога дзіўнага ў тым, што і сам казачнік успрымаў жыццё як арэну, на якой у смяротнай сутычцы сышліся Дабро і Зло. Для шматлікіх беларусаў такое ўспрыманне жыцця актуальна і дагэтуль (гл. «Рэспубліка талерантных маніхейцаў»). Яны перакананыя, што носьбітамі зла з'яўляюцца пэўныя людзі, знішчэнне якіх аўтаматычна адкрые дарогу ў царства Дабра і Праўды.

Маніхей, калі сутыкаецца з праблемай, не абцяжарвае слабе аналізам. Ён накіроўвае сваю энергію на пошук ворагаў. Праілюструю сказанае цытатай улюбёнага аўтара: «*И причины периода, который мы переживаем очередной раз, не только внутри нашей страны. Ещё больше причин извне! <...> Я, конечно, понимаю, я не мечтатель, что никто никогда не позволит государству в центре Европы ходить в «белых перчатках» и радоваться жизни. Конечно, будут атаковать и слева, и справа — уж слишком лакомый кусок и в материальном, и в геостратегическом отношении наша страна.*»

Зірнём на «лакомый кусок» з пункту гледжання афіцыйнай статыстыкі. Сярэдняя зарплата ў чэрвені складала 1 782,9 тысячы рублёў ці 350 долараў па курсу Нацбанка,

што ніякага дачынення да рэальнасці не мае. Пагадзіцеся, «ходіць в «белых перчатках» и радуется жизни» з такім непад'ёмным цяжарам у гаманцы адважыцца далёка не кожны. Але, магчыма, гэты сумны вынік 17-гадовага блукання «своим путем» сфармаваўся не пад уздзеяннем бесперапынных атак зла і справа?

У чарговы раз працягваю невядомага аўтара: «Мова дадзена ўладзе для самавыкрыцця». Гэтым віду дзейнасці беларуская ўлада рэгулярна аддаецца, разважаючы, у прыватнасці, на ўпадабаную тэму пра «равноходность». Цэны, маўляў, на газ у Беларусі значна вышэй, чым у Расіі, адсюль і эканамічныя праблемы, у тым ліку і з ростам дабрабыту.

Але калі адсутнасць цэнавай «равноходности» робіць беларускую прамысловасць неканкурэнтаздольнай на Усходзе, то чаму б тады нам ні заваліць сваімі таннымі таварамі Захад, які атрымлівае расійскі газ па больш высокіх цэнах? Аднак такім чынам ставіць пытанне ў нас не прынята, і часам здараюцца праколы. Даю слова яшчэ аднаму выдатнаму аўтару, акадэміку і палітыку Анатолю Рубінаву: «Савецкі Саюз, безумоўна, адставаў па тэхналагічным узроўні ад Еўропы. І сёння ўзровень тэхналогій як у Беларусі, так і ў Расіі застаецца істотна ніжэйшы (вылучана намі — С.Н.), чым у Цэнтральнай Еўропе. Таму еўрапейскія цэны на энерганосьбіты для нас пакуль непад'ёмныя».

Высвятляецца, што справа не ва ўдарах, а ў істотна ніжэйшым тэхналагічным узроўні айчынных прамысловасці. Але дзе і калі ўлада вяла сур'ёзную размову з грамадствам з нагоды яго павышэння?

Не спяшайцеся ціснуць на клямку

Для такой размовы патрэбныя, прынамсі, двое. Такі мінімум у рэспубліцы ёсць. Я маю на ўвазе ўладу і грамадства. Няма, на

першы погляд, і недахопу ў размовах, але вядуцца яны не паміж уладай і грамадствам, а ўладай з грамадствам, прычым выключна ў рэжыме маналогу.

Дыялог як спосаб узгаднення пазіцый бакоў, як спосаб пошуку залатой сярэдзіны з'яўляецца гістарычнай катэгорыяй. Традыцыйна грамадству для рашэння блытых праблем (іншых праблем яно і не ведала) цалкам хапала маналогу. Гэта быў аўтарскі маналог першай асобы, ці, як гэта ні падасца дзіўным, маналог веча. Уся справа ў тым, што веча не прадугледжвала права меншасці на ўласнае меркаванне, і калі падчас усенародных абмеркаванняў адбываліся спрэчкі, то заўсёды ў выглядзе маналогаў, якія канфліктавалі паміж сабой і часта завяршаліся пабоішчамі.

Тое, як у рэжыме маналогу працуе сучасны аналаг веча — Усебеларускія народныя сходы, — мы назіралі ўжо чатыры разы. Не выключана, што хутка з'явіцца магчымасць бачыць яшчэ адно ўсебеларускае мерапрыемства, але гэтым разам у выглядзе з'езду патрыятычных сіл.

Маналог — гэта форма выражэння маніхейскай свядомасці. Засваенне маналогу, далучэнне да маналогу маніхейскага разглядае як засваенне і далучэнне да Праўды, якая супрацьстаіць д'ябальчыне плуралізму. Зразумела, што Праўда з вялікай літары можа быць толькі ў адзіночным ліку, і яна варта таго, каб быць зацверджанай лобымі сродкамі, аж да фізічнага знішчэння яе апанентаў.

Адрозніць сапраўднага носьбіта Праўды ад пярэваратня часам не так проста. Вернемся да нашага казачнага ваўка. І ў першым, і ў другім выпадку ён змушаны выдаткаваць масу высілкау, каб даверліва Чырвоны Каптурок і казляняты, што страцілі грамадзянскую пільнасць, не змаглі распазнаць у ім пярэваратня.

Прывяду толькі адзін з фрагментаў казкі Перо:

«— Кто там? — спытаў Воўк.

Але голас у Воўка быў грубы, і Чырвоны Каптурок, пачуўшы яго, спачатку спалохалася. Але потым падумала, што бабуля, напэўна, прастуджаная, і адказала:

— Гэта я, ваша ўнучка, Чырвоны Каптурок. Я прынесла вам праснакоў і гарнушак масла ад матухны! Тады Воўк крыкнуў трохкі танчэйшым голасам:

— Цісіні на клямку, слясак адскочыць.

Чырвоны Каптурок націснула на клямку, і дзверы адчыніліся».

Так і хочацца ўсклікнуць: людзі, будзьце пільныя, не цісніце на клямку ў надзеі, што за дзвярамі вас чакаюць нізкія кошты і высокія зарплаты, якія так шчодро абяцаюць пярэваратні з «пятай калоны». Адно абнадзейвае, што я не самотны ў сваім імкненні папярэдзіць даверлівых і згубіўшых грамадзянскую пільнасць беларусаў. Цытую па тэксце Паслання—2010: «*И самое страшное — когда мы успокоены. Самоуспокоены. Всё хорошо, всё и дальше будет хорошо. Будьте бдительны, всё не так просто. Политическая борьба — это самая тяжелая, порой грязная и неблагоприятная, непредсказуемая работа. Поэтому смотрите, чтобы через растопыренные пальцы не утекло всё то, что мы с вами сделали за последние годы.*»

Час пераварочваць манетку

Усім нам неаднаразова і даходліва тлумачылі, што ў Беларусі «*лимит революций и потрясений исчерпан еще в прошлом столетии.*» Відавочна, літаральна на пальцах паказвалі, чаму «*опять наступать на одни и те же грабли наш народ не намерен.*» Для тых, хто ў свой час няўважліва сачыў за рухам пальцаў уладальніка «царскіх паўнамоцтваў», нагадаю: «*Вирус «цветных революций» поражает только слабые страны, чей государственный организм измотан экономическими и социальными проблемами, а власть находится в конфронтации с насе-*

лением. В Беларуси для него просто нет питательной среды».

Пад носьбітамі рэвалюцыйнага светапогляду ў нас звычайна маюць на ўвазе прадстаўнікоў «пятай калоны», але давайце глянем на праблему не з вышыні ўладнай «вертыкалі», а з пагорка азбукавых паліталагічных ісцін. Для гэтага нам спатрэбіцца чатыры радкі з «Інтэрнацыяналу»:

*Весь мир насилья мы разрушим
До основания, а затем
Мы наш, мы новый мир
построим, —
Кто был ничем, тот станет всем.*

Перад намі тыповы ўзор маніхейскага ўяўлення пра тое, што разбурэнне старога тоеснае акту фармавання новага. Важна падкрэсліць, што новае не вырастае са старога, а ўяўляе нешта цалкам яму процілеглае, яно як бы з'яўляецца з нічога. Аналагічны працэс адбываецца і на ўзроўні асобы. Яшчэ сёння раніцай яна была «*ничем*», а ўжо да абеду раптам становіцца «*всем*».

Рэвалюцыя ва ўяўленні маніхейцаў — гэта змена ў інверсійным рэжыме (больш падрабязна пра гэта чытайце ў «Дыфузнай незадаволенасці»). Кожны з нас лёгка здольны прарабіць яе ў паменшаным маштабе ў сябе на далоні. Для гэтага дастаткова пакласці на далонь манетку, а потым хутка перавярнуць яе (слова «інверсія» паходзіць ад лацінскага «*inversio*» — пераварочванне). Вось, уласна, і ўсё. Зло грамадства ўасобленае ў пэўных людзях. Такім чынам, для наступлення ўсеагульнага шчасця неабходна знішчыць гэтых пэўных людзей, г. зн. ваўку неабходна распароць пуза.

І вось тут я пераходжу да асноўнай думкі: носьбітамі маніхейскай (інверсійнай) свядомасці ў Беларусі пераважна з'яўляюцца прадстаўнікі большасці, той самай большасці, на якую 17 гадоў абапіраўся наш «адзіны палітык». Гэта яны ў 1994 годзе сталі асноўнай рухальнай сілай «электаральнай рэвалюцыі». Рэвалюцыю яны правялі ў інверсійным рэжыме, з мэтай пазбаўлення ад дыскамфортнага стану, у якім апынуліся ў выніку ліберальных рэформаў Гарбачова.

Сёння большасць зноў знаходзіцца ў дыскамфортным стане, але не пад уздзеяннем ліберальных рэформаў, а па прычыне банкруцтва «моцнай дзяржавы», якая гуляе свой патэрналісцкі рэсурс літаральна на вачах. І таму той, хто яшчэ ўчора ўспрымаўся як карміцель, мае шанец трансфармавацца ў сваю супрацьлегласць. Паміж абсалютным Дабром і абсалютным Злом у галовах маніхейцаў няма нічога прамержавага. Яны здольныя змяняць свае погляды выключна ў інверсійным рэжыме. «*Кто был ничем, тот станет всем.*» Сапраўдная і зваротная выснова: «*Кто был всем, станет ничем.*» Інакш інверсійная логіка не працуе.

Звярніце ўвагу: у 1994 годзе пад уздзеяннем інверсіі большасць распарола пуза гіене лібералізму. Сёння справа ідзе да таго, што яго ахвярай стане воўк аўтарытарызму, г. зн. інверсія памяннула знак. Таму калі ў першым выпадку інверсія ўзмацніла раскол паміж большасцю і меншасцю, то ў другім яго знівелюе.

Айчынным рэвалюцыям не варта блытаць з рэвалюцыямі на Захадзе, якія перадалі ўладу ў рукі трэцяга саслоўя. Да нас іх досвед дачынення не мае.

ГРАМАДСТВА

▶ МЕРКАВАННЕ

ІНФЛЯЦЫЯ І ЁЎ АДУКАЦЫІ

Вольга ХВОІН

31 верасня адукацыйныя ўстановы Беларусі пачалі працаваць паводле Кодэкса аб адукацыі. Важкі талмуд рэгулюе адносіны паміж суб'ектамі адукацыйнага працэсу і сам працэс. Цяпер заканадаўча прапісаныя пакаранні навучэнцам, напрыклад, за спазненні ці паленне на тэрыторыі адукацыйнай установы. Але разам з тым спецыялісты адзначаюць, што на карэнныя змены, рэформу сістэмы адукацыі ўвядзенне кодэкса ніякім чынам не ўплывае.

За спазненне адкажуць

Увядзенне Кодэкса аб адукацыі пакуль не выклікала неабходнасці карэктаваць навучальныя планы. На працягу года Міністэрства адукацыі будзе маніторыць працу навучальных устаноў, і ў наступным годзе вызначыцца з асобнымі напрамкамі дзейнасці сістэмы адукацыі.

У кодэксе цяпер заканадаўча замацаваны шэраг навінак. Так, Кодэкс аб адукацыі ўводзіць у Беларусі новыя формы навучання (напрыклад, дыстанцыйнае навучанне для дзяцей з асаблівацімі псіхафізічнага развіцця), дае права ствараць ва ўстановах адукацыі класы ці групы з навучаннем на замежнай мове.

Цяпер усе студэнты ВНУ, навучэнцы ССНУ і ПТВ пачнуць падпісваць дамову на навучанне, дзе будуць прапісаныя правы, абавязкі і адказнасць студэнта і ВНУ, а пры неабходнасці — працадаўцы. Кодэкс аб адукацыі ўводзіць дыплом даследчыка, які будзе выдавацца выпускнікам аспірантуры, што паспяхова прайшлі навучанне, але па нейкіх прычынах не змаглі абараніць кандыдацкую дысертацыю.

Кодэкс таксама прадуладжвае новыя нормы дысцыплінарнай адказнасці навучэнцаў. У прыватнасці, уводзіцца паняцце «дысцыплінарная правіннасць навучэнца». Падставай для прыцягнення навучэнца да адказнасці можа стаць, да прыкладу, спазненне або няўка без уважлівых прычын на занятках, парушэнне дысцыпліны ў часе адукацыйнага працэсу, невыкананне без уважлівых прычын законнага патрабавання педагогічнага работніка, абразы ўдзельнікаў адукацыйнага працэсу, распаўсюд інфармацыі, якая наносіць шкоду здароўю навучэнцаў ды іншае.

Каментуючы новы кодэкс, старшыня пастаяннай камісіі Палаты прадстаўнікоў па адукацыі, культуры, навуцы і навукова-тэхнічным прагрэсе Уладзімір Здановіч зазначае, што цяпер вучня могуць выключыць са школы за тры выніковыя нульвыя адзнакі. Або калі ён прапуская заняткі без уважлівай прычыны 30 ці больш дзён цягам навучальнага года.

Святлана Мацкевіч і Уладзімір Дунаеў

Аляксандр Вараненка

Гэта тычыцца толькі вучняў 10-х і 11-х класаў. Але адлічэнне не будзе адбывацца без узгаднення з бацькоўскім камітэтам, саветам школы і камісіяй па справах непаўналетніх. Дзеці, адлічаныя са школы, будуць накіраваны на курсы для набывання прафесіі.

Усе пры справе

Прадстаўнікі акадэмічнай супольнасці з адукацыйным кодэксам ніякіх спадзяванняў на рэформы не звязваюць. Маўляюць, гэта толькі ўзмацніла адміністрацыйную сістэму, і не больш. «Увядзенне кодэкса — манеўр, што толькі адцягвае ўвагу. І робіцца гэта ва ўмовах, калі абсалютна няма ідэй, новага бачання, што рабіць з адукацыяй. Гэта традыцыйна беларускі падыход, — гаворыць кандыдат педагогічных навук, эксперт Агенцтва гуманітарных тэхналогій Святлана Мацкевіч. — Ёсць вельмі многа заканадаўчых актаў, датычных адукацыі. Іх усе аб'ядналі, больш падрабязна прапісалі ў кодэксе розныя акалічнасці.

Цяпер усе мусяць працаваць паводле гэтага кодэкса, прыводзіць сваю дзейнасць у адпаведнасць з кодэксам. То бок усе занятыя справай, але рэформа не адбываецца, толькі мітуся! Законы ў гуманітарных сістэмах трэба пісаць тады, калі яны спачатку апрабаваныя метадам спробаў і памылак».

Сістэму беларускай адукацыі рэфармуюць рэгулярна. Але задаволенасці ні ў навучэнцаў, ні ў выкладчыкаў гэта не выклікае. Сацыялаг, аспірант кафедры сацыялогіі БДУ, выкладчык Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Францыска Скарыны Аляксандр Вараненка звяртае ўвагу на неспадзяванасць рашэнняў, што прымаюцца чыноўнікамі ў сферы адукацыі. «Як можна зразумець пасыл прэзідэнта, які кажа пра тое, што ліміт рэформаў вычарпаны, і тут жа заяўляе, што педагогаў трэба ўзварушыць? Можна ўспомніць ліквідацыю профіляў навучання ў старэйшых класах для таго, як казалі ўлады, каб стварыць роўныя ўмовы для паступлення. Аднак тут жа быў уведзены

асобны конкурс для паступлення ў ВНУ для гарадскіх і сельскіх абітурыентаў. Наша дзяржаўная машына адпраўляе ў грамадства супярэчлівыя імпульсы», — мяркуе Аляксандра Вараненка.

Выкладчык Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Францыска Скарыны тут жа прыводзіць лічбы сацыялагічнага даследавання 2007 года. Тады 95,4% апытаных педагогаў выказаліся за захаванне профільнай адукацыі, і, як паказалі вынікі цэнтралізаванага тэставання, узровень падрыхтаванасці вучняў, калі мелі месца класы з пэўным прадметным ухілам, быў больш высокім. У выніку пазней трэцяя частка апытаных настаўнікаў адзначыла, што ўвогуле не зразумела, для чаго ладзілася такая рэформа адукацыі.

Магістратуры адкрылі дыханне

Былы прарэктар Еўрапейскага гуманітарнага ўніверсітэта, прафесар Уладзімір Дунаеў крыху астуджае запал чыноўнікаў, якія прэзентуюць Кодэкс аб адукацыі як вялікі крок перад астатнімі краінамі.

«Ідэя адукацыйнага кодэкса — гэта не беларускае know how. Ёсць мадэльны адукацыйны кодэкс СНД. Ён быў створаны ў 1998 годзе, і краіны СНД муслі прыняць адпаведныя нарматыўныя дакументы. Першай была Малдова, якая і ўввела адукацыйны кодэкс. Але праіснаваў ён, здаецца, тры дні два, — робіць невялікі экскурс у гісторыю Дунаеў. — Потым парламент адмяніў яго, бо знайшоў дакумент недэмакратычным, «сырым». Беларусь быццам бы давала ідэю кодэкса да рэалізацыі. Але насамрэч неабходныя пункты там не прапісаныя».

У прыватнасці размова ідзе аб заканадаўчым замацаванні нарматыўна на фінансаванне адукацыі. У Законе «Аб адукацыі» прапісана, што бюджэтныя адлічэнні на адукацыю мусяць складаць па планах на 2011 год 5,5% ад ВУП. Але ўжо некалькі гадоў гэты нарматыў парушаецца, і сёлета чакаецца аналагічны вынік дзяржаўных асігнаванняў на адукацыю.

Прафесар Дунаеў прыводзіць у прыклад Еўропу, дзе нарматыў

фінансавання адукацыі складае 10% ад ВУП. І хаця ён таксама парушаецца, кіраўнікі дзяржаў прынамсі апраўдваюцца за свае дзеянні ды імкнучыся выконваць прапісаныя нарматыў.

Ёсць і яшчэ адзін важны аспект, які акадэмічная супольнасць Беларусі праігнаравала, у выніку яго ж і не атрымала. «У кодэксе хацелі закласці аснову адукацыйнага права. Але для гэтага трэба, каб суб'екты адносінаў былі аўтаномнымі. У Беларусі стварылі права, у якім адносіны па-ранейшаму рэгулююцца па прыняццю «кіраўнік — падначалены», то бок Адміністрацыйным кодэксам, — зазначае Уладзімір Дунаеў. — На жаль, акадэмічная супольнасць гэтага не заўважыла і нічога не зрабіла на этапе, калі гэта можна было скарэктаваць. Таму адукацыйны кодэкс — гэта хутчэй устаў вартавой службы, чым закон аб адукацыі».

«У нас, канешне, ніколі не было акадэмічных свабодаў, але ў Законе «Аб адукацыі» быў замацаваны 34-ы артыкул акурат аб акадэмічных свабодах і ўніверсітэцкай аўтаноміі, — тлумачыць экс-прарэктар апальнага Еўрапейскага ўніверсітэта. — І ніхто не заўважыў, што ў 2009 годзе гэты артыкул быў выдалены, і потым не перайшоў у Кодэкс аб адукацыі. Хіба наша акадэмічная супольнасць пратэставала, абуралася? Ды нават не заўважылі! То бок сутнасці адукацыйных адносінаў у кодэксе не зафіксавалі, бо насамрэч гэта акт, які замацоўвае адміністрацыйнае самадурства. У нас няма ніякіх правоў, бо тое, што нам можна, вызначае адміністрацыя».

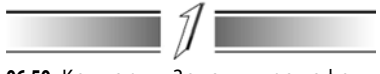
Разам з тым эксперт адзначае адзін істотны плюс новага дакументу — у Беларусі з'явілася прафесійная магістратура. «Рубінаў знішчыў прафесійную магістратуру, прывязаўшы яе да аспірантуры. Відаць, падумалі, што калі аспірант не паспявае падрыхтавацца за два гады да абароны дысертацыі, то трэба яму яшчэ год дадаць. Але гэта нічога не дало ў плане паляпшэння якасцяў абароны дысертацыі. Магчыма, цяпер у нас з'явіцца паўнаватарская другая ступень вышэйшай адукацыі», — выказвае спадзяванні прафесар Дунаеў.

Варта дадаць, што, паводле міжнародных рэйтынговых ацэнак, найперш адукаваныя людзі прыносяць дзяржаве грошы, то бок яны папросту ёсць гарантам эканамічнай стабільнасці краіны. «У Еўропе розніца даходаў за час працы чалавека з вышэйшай і сярэдняй адукацыяй складае 119 тысяч долараў. Чалавек з вышэйшай адукацыяй плаціць больш падаткаў. Адукаваныя людзі больш увагі надаюць здароўю, гэта выгода дзяржаве», — адзначае эканаміст Антон Балточка. У дакладзе ААН аб развіцці чалавека за 2010 год Беларусь заняла 61-е месца па індэксе развіцця чалавечага патэнцыялу. Аднак, як мяркуе эксперт, цяпер у краіне назіраецца вялікая інфляцыя вышэйшай адукацыі, яна не ёсць гарантам сацыяльнага ліфта ці матэрыяльнага дабрабыту.

ТЭЛЕТЫДЗЕНЬ

10

25 ВЕРАСНЯ, НАДЗЕЛЯ

06.50 Канцэрт «Залаты грамафон» (2008г.).
09.00, 12.00, 15.00, 19.00 Навіны.
09.10 «Арсенал».
09.40 «Зброя». Цыкл дакументальных фільмаў (Беларусь).
09.55 Фартыфікацыя.
10.40 Відэафільм АТН «Шлях праз Масты» цыклу «Зямля беларуская».
10.50 «Сваты-4» (Украіна). 2-я серыя.
12.10 Меладрама «Вас чакае грамадзянка Ніканорава» (СССР).
13.50 Сінематэка.
14.35 Зямельнае пытанне.
15.15 Навіны рэгіёна.
15.35 Дакументальны цыкл «Зорнае жыццё» (Украіна).
16.35 Баявік «Рызыка без кантракту» (Расія).
18.10 Суперлато.
19.15 Камедыя «Зануда» (Францыя).
21.00 У цэнтры ўвагі.
21.55 Патрыятычная драма «Брэсцкая крэпасць» (Расія-Беларусь).
00.25 «Сваты-4». Камедыйны серыял (Украіна). 2-я серыя.

07.00 АНТ прадстаўляе: «Надзельная раница».
08.00, 09.00 Нашы навіны.
09.05 Надзельная пропаведзь (з субтытрамі).
09.20 Камедыйны серыял «Мая выдатная няня».
09.55 «Шалапутныя нататкі».
10.15 Пакуль усе дома.
11.05 «Фазэнда».
11.40 АНТ прадстаўляе: «Брэйн-рынг».
12.40 Прэм'ера. «Міхась Пугаўкін. Галоўны герой другога плану».
13.40 «Другі міжнародны фест пародый «Вялікая розніца ў Адэсе». Фінал.
16.00 Нашы навіны (з субтытрамі).

16.15 Навіны спорту.
16.20 Асяроддзе пасялення.
17.20 АНТ прадстаўляе: «Эстрадны кактэйль».
18.30 АНТ прадстаўляе: «Бітва тытанаў».
20.00 Кантуры.
21.05 АНТ прадстаўляе: «Дыханне планеты».
21.40 Фільм «Дом Сонца».
23.30 Фільм «Сенсацыя».

07.05 «Рэпарцёрскія гісторыі».
07.30 Фільм «Кліент». ЗША, 1994г.
09.30 «Аўтапанарама».
10.00 «Відавочнік прадстаўляе: самае смешнае».
10.50 «Вялікі сняданак».
11.30 «Салдаты. Дзембель непазбежны!» Серыял Заклучныя серыі.
13.20 «Добры дзень, доктар!».
13.55 Чэмпіянат Рэспублікі Беларусь па футболе: «Дынама» Мінск - «Днепр» Магілёў. Прамая трансляцыя.
16.00 «Пяць гісторыі».
16.30 «24 гадзіны».
16.50 «Геніяльны шпik».
17.45 Канцэрт М.Задорнава.
19.00 «Аўтапанарама».
19.30 «Тыдзень». Інфармацыйна-аналітычная праграма.
20.40 Фільм «Дэкан Спэнлі». Вялікабрытанія - Новая Зеландыя, 2008г.
22.30 Фінал VII Міжнароднага тэлевізійнага конкурсу эстрадных выканаўцаў «Усходні кірмаш».
01.15 «Чаркізона. Аднаразовыя людзі». Серыял.

06.15 Прыгоды Агента 007. Фільм (Вялікабрытанія-ЗША).
08.45 «Правы чалавека». Аўтарская праграма.
09.00 Дабравест.
09.30 Мір вашай хаце.
09.40 Гаспадар.

10.10 Тэлебарометр.
10.15 Камедыйны анімацыйны фільм «Кукарача» (Расія).
11.50 Рэальны свет.
12.25 «Жыццё распісала ўсе ролі сур'езна». Дакументальны фільм (НГТРК).
13.10 «Страсці па культуры».
14.00 Серыял «Маргоша» (Расія).
17.55 Футбол. Чэмпіянат Англіі. Прэм'ерліга. Прамая трансляцыя.
19.55 «Смешная часіна».
20.25 Навіны надвор'я.
21.00 Спортлато 5 з 36.
21.05 КЕНО.
21.10 Прыгоды Агента 007. Фільм (Вялікабрытанія-ЗША).
23.45 Крымінальны трылер «Несмяротныя» (ЗША).

07.00 Фільм «Яе сэрца». 2009 г.
08.40 Тэлесерыял «Даішнікі. Працяг».
11.00 Весткі.
11.15 «Сам сабе рэжысёр».
16.20 Фільм «Залатая баба».
13.30 «Смехапанарама».
14.00 Весткі.
14.15 «З новай хатай!».
14.45 «Гарадок». Дайджэст.
15.25 Прэм'ера. «Геній рускага вышуку». Дакументальны фільм.
16.20 Дэтэктыў «Начное здарэнне».
18.05 Прэм'ера. «Смяяцца дазваляецца». Гумарыстычная праграма.
20.00 Весткі тыдня.
21.05 Прэм'ера. Фільм «Прадкажанне». 2011 г.
22.55 «Адмысловы карэспандэнт».
23.55 Фільм «Дарога».

07.25 Дзіцячая раница на НТВ-Беларусь.
08.00 Сёння.
08.20 «У зоне асаблівай рызыкі».
08.50 «Першая перадача». Аўтамабільная праграма.

09.20 «Ямо дома!».
10.00 Сёння.
10.20 «Выратавальнікі».
10.55 «Дачны адказ».
12.00 «Развод па-руску».
13.00 Сёння.
13.20 Прэм'ера. Дэтэктыўны серыял «Адвакат».
15.05 «Крамлёўскія дзеці».
16.00 Сёння.
16.20 «Следства вялі...».
17.20 «І зноў добры дзень».
18.25 «Надзвычайнае здарэнне. Агляд за тыдзень».
19.00 «Сёння. Выніковая праграма».
20.00 «Чыстасардэчнае прызнанне».
20.45 «Цэнтральнае тэлебачанне».
21.55 «Таёмны шоу-бізнэс. Людміла Зыкіна: скары каралевы».
22.50 «Нтвшнікі».
23.50 Фільм «Плябан».

09.30 Вось дык так!!!
09.45 Марафон. Берлін (Германія).
12.30 Веласпорт. Чэмпіянат свету. Мужчыны (Капенгаген, Данія).
18.00 Супербайк. Чэмпіянат свету (Монца, Італія).
18.05 Супербайк. Чэмпіянат свету (Монца, Італія). Заезд 1-ы.
19.05 Супербайк. Чэмпіянат свету (Монца, Італія). Заезд 2-і.
20.05 Суперспорт. Чэмпіянат свету (Монца, Італія).
21.00 Мотаспартыўны часопіс.
21.15 Летні біятлон. Чэмпіянат свету. Мужчыны. Гонка пераследу (Чэхія).
21.45 Летні біятлон. Чэмпіянат свету. Жанчыны. Гонка пераследу (Чэхія).
22.15 Бокс (Капенгаген, Данія).
00.00 Ралі. Ралійная серыя IRC (Італія). Агляд.
00.30 Гольф. Ірландыя. Агляд.
01.30 Мотаспартыўны часопіс.
01.45 Супербайк. Чэмпіянат свету (Монца, Італія). Заезд 2-і.

07.00 Аб'ектыў.
07.15 На колах.
07.40 Госць «Белсату».
08.00 «Доктар Марцін», серыял: 3 серыя.
08.45 «Сонечная дзіда», серыял: 4 серыя.
09.15 Калыханка для самых маленькіх.
09.40 Чаму дэмакратыя? 1 серыя: «Прашу галасаваць за мяне».
10.35 ПраСвет (інфармацыйна-публіцыстычная праграма).
11.00 «Трэці афіцэр», дэтэктыўны серыял: 4 серыя.
11.50 Зона «Свабоды» (аналітычная праграма).
12.20 Два на два (тэледыскусія).
12.50 На колах.
13.20 «Сонечная дзіда», серыял: 4 серыя.
13.45 Калыханка для самых маленькіх.
14.15 Невядомая Беларусь: «Верасень 1939. Як нас вызвалілі», дак. фільм, 2011 г., Беларусь.
14.45 «Доктар Марцін», серыял: 3 серыя.
15.30 «Спадар Забойства», маст. фільм, 1998 г., ЗША: ч. 1.
17.00 Прэс-экспрэс (агляд медыяў).
17.20 «Акварыум», серыял: 2 серыя.
18.15 Два на два (тэледыскусія).
18.40 «Васіль Быкаў. Вяртанне», дак. фільм, 2004 г., Беларусь.
19.00 Прыватная калекцыя (агляд культурных падзеяў).
19.40 Калыханка для самых маленькіх.
19.50 «Палітычныя забойствы», дак. фільм, 2005 г. Францыя: 3 серыя: «Смяротны запыт міру Магаты Гандзі».
20.45 Моўнік (лінгвістычная праграма).
21.00 Тыдзень у «Аб'ектыве».
21.40 Эксперт.
22.10 Фільматэка майстроў: «Варажба жарлянкі», маст. фільм, 2005 г., Польшча-Германія.
23.40 «Калыханка» ад Сашы і Сірожы (сатырычная праграма).
23.50 Тыдзень у «Аб'ектыве».
00.30 Прэс-экспрэс (агляд медыяў).

Шаноўныя чытачы!

На жаль, газету «Новы час» немагчыма набыць у шапіках або крамах. Няма нас і ў дзяржаўнай сістэме распаўсюду Белпошты. Але можна падпісацца на «Новы час» і кожны тыдзень атрымліваць газету.

Падпісацца магчыма на любую колькасць месяцаў, аформішы банкаўскі ці паштовы перавод і накіраваўшы копію плацёжнага дакументу на адрас рэдакцыі. (Глядзіце ўзоры квітанцый). Нашы рэквізіты: **рахунак 3012741108019 у аддзяленні №539 ОАО «Белінвестбанк», код банка 153100739. Адрас банка: 220004, Мінск, вул. Калектарная, 11. Адрас рэдакцыі: 220113, Мінск, вул. Мележа, 1, офіс 1234.**

Акрамя таго падпісацца можна ў нашых рэгіянальных прадстаўнікоў:
 Магілёў: (8 029) 604 34 57, Юрый;
 Мінск: (8029) 178 31 68 Вольгв
 Бабруйск (8029) 628 75 01 Вольга
 Слуцк (8044) 755 66 48 Марына

Паважаныя чытачы!

Падпісны кошт аднаго нумара газеты 750 руб. аднаго месяца — 3000 руб.
 «Новы час» запрашае да супрацоўніцтва распаўсюджвальнікаў газеты ва ўсіх рэгіёнах Беларусі.
Даведка па тэл: (8 029) 651 21 12.

Для тых, хто прымае рашэнні!
Новы Час
 www.novychas.org

БЕЛПОЧТА ф. ПС 112
ЭЛЕКТРОННЫЙ ДЕНЕЖНЫЙ ПЕРЕВОД

ВЫРУЧКА НАЛОЖЕННЫЙ ПЛАТЕЖ № _____ (вход, по карте отправки)

_____ (сумма цифрами) _____ (сумма прописью)

ПОЛУЧАТЕЛЬ _____ Г-та «Новы час», р/с 3012741108019 отд. №539 ОАО «Белінвестбанк», код 153100739, УНН 190790926

КУДА _____ 220004, г. Мінск, ул. Коллекторная, 11
 почтовый код, адрес получателя, телефон)

ОТПРАВИТЕЛЬ _____ почтовый код, адрес отправителя, телефон)

АДРЕС _____

Доставка уведомление простое
 заказное
 электронное

_____ (назначение платежа)
 _____ (письменное сообщение)

Отметки отделения почтовой связи места приема:
 (почтовый код, оттиск контрольно-переводной печати, кол. шт.)
 № перевода по ф. 5 _____
 Время приема _____ ч. _____ мин.
 Подпись _____

КВИТАНЦИЯ

ЧИУП «Час навінаў»
 (получатель платежа)
 отд. №539 ОАО «Белінвестбанк»
 (наименование банка)

Счет получателя 3012741108019 Лицевой счет Код 739
 УНН* 190790926

_____ (фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа	Дата	Сумма
Период подписки указывает абонент		
Плательщик		
		Пеня
		Всего

Кассир _____

МЕРКАВАННЕ

БЫЦЬ КРЫТЫЧНЫМ ДА ДОГМАЎ

Пасля апошніх падзей у арабскіх краінах шматлікія лібералы пачалі звязваць будучыню лібералізму з ісламскім светам. Пра гэта журналіст «НЧ» Алег Новікаў размаўляе з Гі Сарманам, адным з вядучых ліберальных філосафаў Францыі і Еўропы, дарадцам прэзідэнта Паўднёвай Карэі, аўтарам шматлікіх кніг, кавалерам Ордэну Ганаровага Легіёну.

— У сваіх інтэрв'ю вы кажаце, што ўдзельнікам цяперашніх моладзевых пратэстаў ідэйна найбольш блізкая ліберальная тэорыя. Растлумачце гэты тэзіс, калі ласка.

— За таго, што мы жывём у глабалізаваным свеце, моладзь паўсюль падзяляе адны і тыя ж каштоўнасці. Натуральна, тут ёсць шмат дэталей, якія мы і ведаем, і не ведаем. Напрыклад, у Еўропе ёсць забавны, што рускія нас не любяць. Аднак хаця маладыя людзі і належаць да розных нацый і культур, канцэпцыя індывідуалізму з'яўляецца ўніверсальнай. Адначасова вялікую ролю адыгрывае інтэрнэт, якія дапамагае гэтым людзям аб'яднацца і сказаць уладам і ўсяму свету — мы ёсць, мы падзяляем адны і тыя ж ідэі і патрабуем, каб нас паважалі.

— Сёння ўжо ёсць спробы стварэння палітычных партый на базе інтэрнэту. Напрыклад, створаная ў Швецыі Партыя піратаў. Аднак «піраты» — партыя левага накірунку. Піраты лічаць, што феномен інтэрнэту ў тым, што ён стварае некамерцыйную прастору, дзе няма разумення прыватнай уласнасці. Хіба гэта не супярэчыць ліберальнай дактрыне?

— Для мяне як ліберала не важна, называюць сябе тыя ж «піраты» правымі або левымі. Галоўнае, што яны выступаюць за грамадства, у якім людзі паважваюць адзін аднаго. Інтэрнэт дапамагае будаваць такую грамадскую супольнасць. Дэмакратыя ў разуменні ліберала — гэта перш за ўсё права меншасці і павага да

яе. Інтэрнэт якраз і стварае такую формулу дыскусіі.

— Авангард цяперашніх рэвалюцый, якія вы характарызуеце як ліберальныя, відавочна, знаходзіцца ў арабскіх краінах. Наколькі рэальны ліберальны праект у рэгіёне з ісламскай культурай і традыцыяй?

— Ліберальная традыцыя даўно існуе на Усходзе. У другой палове XIX — першай палове XX стагоддзя ў ісламскіх краінах спрабавалі будаваць дэмакратычнае грамадства, развіваць свабодную гаспадарку. Узгадайце Егіпет, Іран, Сірыю. Там на той час існавалі больш-менш вольныя выбары, акадэмічная дыскусія, ліберальныя гаспадарка. Эксперымент закончыўся ў 1960-я гады, калі ў арабскіх краінах да ўлады прыйшлі вайскоўцы. Я не буду падрабязна раскрываць прычыны такога павароту, да якіх перш за ўсё можна аднесці працэс дэкаланізацыі і ўплыў Савецкага Саюза. Галоўнае тут тое, што эпосе вайсковых рэжымаў і ісламскага экстрэмізму папярэднічала эпоха п'яраўлізма. У гэтым няма нічога дзіўнага, калі мы ўважліва прааналізуем канцэпцыю ісламу. Тут, у

адrozenне ад каталіцызму або пратэстантызму, значна больш накірункаў і школ. Варта таксама ўгадаць, што іслам — гэта адзіная рэлігія ў свеце, якую стварыў бізнэсмэн. Прарок Мухамед быў прафесійным камерсантам. І цяперашняе маладое пакаленне, відавочна, не разглядае іслам як нешта палітычнае. Іслам не ёсць перашкода для лібералізму.

— Ці з той жа серыі, як і ў арабскім свеце, нядаўнія моладзевыя пратэсты ў Вялікабрытаніі?

— І так, і не. У тэхнічным вымярэнні яны падобныя. Як і ў Егіпце, вялікую ролю для мабілізацыі незадаволеных адыграў інтэрнэт. Розніца ў тым, што ў Еўропе іншыя праблемы. Перш за ўсё, вялікае беспрацоўе сярод маладых людзей. Вельмі цяжка знайсці працу тым, каму менш за 25 гадоў. У Аб'яднаным каралеўстве ёсць яшчэ адна праблема — эміграцыя. Гэта парадокс — мы запрашаем сотні тысяч маладых эмігрантаў-гастарбайтэраў, аднак мы не здольныя інтэграваць іх у сацыюм.

— Калі мы кажам пра лібералізм, то сутыкаемся з праблемай штодзённай эты-

кі. Можна быць левым і весці левы лад жыцця — слухаць адпаведную музыку, глядзець адмысловае левае кіно. Можна быць неанакцыстам і жыць адпаведна скінхэд-стайл. Што значыць быць лібералам у шэрых буднях?

— Мяркую, гэта проста быць крытычным да догмаў. Нам патрэбная супярэчнасць. Капіталізм не можа існаваць без супярэчнасцяў. Таму прыцып лібералізму — адмова дамінавання. Нас адрознівае ад тых жа левых тое, што яны намагаюцца заўсёды быць манопольнымі ўладальнікамі канчатковай ісціны. Гэта як нейкая рэлігія ці форма рэлігіі. Можна назваць гэта бальшавізмам.

— Вы вельмі скептычна ставіцеся да перспектывы ліберальнай рэвалюцыі ў Расіі і краінах былога СССР. Пры гэтым, аднак, вы ў захапленні ад Паўднёвай Карэі.

— Праблема Расіі ў тым, што рэвалюцыя там у поўным сэнсе гэтага слова не адбылася. Так, СССР быў разбураны, аднак старая камуністычная эліта здолела застацца пры ўладзе. Натуральна, яны трохі пераарганізаваліся, аднак кардынальных зменаў у эліце ўсё ж не адбылося. Тыя ж людзі засталіся ў офісах. Паўднёвая Карэя на працягу жыцця аднаго пакалення здолела прайсці шлях ад вайсковай дыктатуры да ліберальнай дэмакратыі. Усё таму, што простыя людзі хацелі сапраўдных дэмакратычных пераменаў, змагаліся за іх супраць дыктатуры і ў выніку дамагліся свайго. Гэта галоўная розніца паміж расіянамі і карэйцамі. Пры гэтым, аднак, я не магу не заўважыць, што ў расійскім грамадстве стала менш страху, з'явіўся падмурак для вольнай дыскусіі.

— Што вы рабілі ў маі 1968 года падчас студэнцкай рэвалюцыі ў Францыі?

— Я быў актывістам адной з анархісцкіх групавак. Яе заснаваў анархіст Даніэль Кон-Бендзіт, цяперашні лідар французскіх Зялёных. Мы былі вельмі актыўнымі ў барацьбе з сістэмай. Мы хацелі права на свабоду думкі. Мы патрабавалі сэксуальнага разняволення. Гэта было актуальна ў той час. Адначасова мы

змагаліся з іншымі аўтарытарнымі тэндэнцыямі ў студэнцкім асяроддзі — камуністамі і маістамі.

— Калі параўноўваеце цяперашнія моладзевыя бунты і рэвалюцыю 1968 года, у іх ёсць нешта агульнае?

— Ёсць шмат агульнага. Тая ж тэма сэксу. Тэма сэксу можа не прысутнічаць на транспарантах, аднак ён так ці інакш працягваецца. У прыцыпе, гэта характэрна для ўсіх рэвалюцый. Згадайце Вялікую французскую рэвалюцыю. Нават падчас бальшавіцкай рэвалюцыі ставілася пытанне вольнага кахання.

— У інтэрнэце шмат парнаграфіі. Можна, яна таксама спрыяе росту рэвалюцыйных настрояў?

— Безумоўна. Асабліва ў арабскіх краінах, дзе ў сям'і жанчына ва ўсім падпарадкоўвацца мужчыне. Жанчыны, наведваючы парнаграфічныя сайты, разбураюць архаічную мараль, узнікае патрэба нейкіх новых пачуццяў, вызвалення.

— У 1980-я гады вы былі адным з вядучых прапагандыстаў амерыканскай кансерватыўнай рэвалюцыі ў Еўропе. Нават выдалі кніжку «Кансерватыўная рэвалюцыя». Мяне цікавіць ваша думка пра культурнае вымярэнне той рэвалюцыі. Яе сімваламі сталіся такія супярэчлівыя прадукты, як фільмы пра Рэмба або Рокі. Няўжо еўрапейскі інтэлектуал можа падтрымліваць такое мастацтва?

— Я ніколі не быў прыхільнікам Рэйгана ці аматарам Галівуда тых часоў. Для мяне было важна паказаць, што па той бок Атлантыкі нешта адбываецца. У Еўропе тады было шмат журналістаў, якія бачылі ў Рэйгане нейкага дурнога каўбоя. Я казаў — не, гэта нешта большае. Гэта рэакцыя пратэстанцкай Амерыкі на сацыялізм, на эканамічны рэвалюцыю. Я хацеў сказаць: тое, што адбываецца ў ЗША, вельмі амерыканскае. Я хацеў сказаць, што рэчы больш складаныя, чым нам здаюцца. Нават калі вы ў 1980-я былі супраць Рэйгана, а зараз выступаеце супраць Сары Пэйлін, вы павінны спрабаваць іх зразумець.

ЯНЫ ПРА НАС: ЗАМЕЖНАЯ ПРЭСА ПРА БЕЛАРУСЬ

Замест «шматвектарнага балансавання» паміж «вашымі і нашымі» Януковіча можа чакаць лёс Лукашэнкі, які ў крытычны момант фактычна апынуўся «паміж молатам і кавадлам». З аднаго боку, «беларускі сцэнар» азначае шлях праз Мытны саюз да страты суверэнітэту, а за ім і ўлады. З іншага — яго цяперашняя падрыхтоўка да «вайны» з Расіяй здаецца хутчэй міфам, з дапамогай якога ўлада імкнецца аднавіць падтрымку хоць часткі насельніцтва.

«Тижень» (Украіна)

Усё адбываецца на непрыемным для прэзідэнта фоне: палітычная напружанасць не спадае, эканамічны крызіс нарастае. Захад патрабуе вызвалення палітвязняў, Расія настойвае на больш цесных эканамічных адносінах, простыя беларусы патрабуюць грошай і б'юцца ў чэргах ля абменных пунктаў. Аляксандр Лукашэнка

кідаецца паміж сакрэтнымі перамовамі з Еўропай і неабходнасцю даваць шырокія абяцанні Маскве ў абмен на новыя крэдыты. За любой незадаволенасцю ўладам бачацца зарніцы рэвалюцыі. А тут яшчэ гэты жажлівы тэракт і дзіўныя тэрарысты, якія разбурылі апошняю нацыянальную ілюзію — ілюзію бяспекі. Ці супакоіць грамадства суд над Канавалавым і Кавалевым? Ці досыць ва ўлады аргументаў, каб назваць іх тэрарыстамі? У сённяшніх адносінах беларусаў з уладай з'явілася занадта шмат сумневаў.

«Коммесант» — «власть» (Расія)

Дзеля выратавання свайго рэжыму Аляксандр Лукашэнка можа пайсці на ўсе ўмовы, якія высоўваюцца Еўрапейскім саюзам. Інакш яму не вытрымаць ціску Масквы і не выйсці з фінансавана-эканамічнага крызісу. Гэтыя пагрозы добра разумеюць у Брусэлі і іншых еўрапейскіх

сталіцах. Як і тое, што выдача крэдытаў Мінску падоўжае існаванне аўтарытарнага рэжыму. І ўсё ж існуе высокая верагоднасць, што Захад у чарговы раз пагодзіцца выдаць крэдыт Мінску. Але што будзе далей? Ці стане Лукашэнка выконваць умовы, якія высоўваюцца Брусэлем, і весці дыялог з апазіцыяй, прытрымліваючыся нормаў, прынятых у дэмакратычным грамадстве? У гэта мала верыцца: змястоўных змен ва ўнутранай палітыцы беларускага прэзідэнта не будзе. Прыроду рэжыму не зменіш, і пасля атрымання грошай усё вернецца на кругі свае. Да наступнага крызісу, які зноў будзе пагражаць існаванню рэжыму.

«Зеркало недели» (Украіна)

Відавочна, што ў беларускай эканоміцы маса праблем. Крэдытаў і субсідый ад Захаду і Расіі чакаць не варта. Золатавалютныя рэзервы

на мінімуме. Беларускі рубель абваліўся. Замежнай валюты ў абменніках няма. І як следства ўсяго гэтага — істотна пагаршаецца ўзровень жыцця беларускіх грамадзян. У такой сітуацыі Захад проста павінен чакаць. Лукашэнка неўзабаве павінен сам пайсці на наступкі.

«American Voice» (ЗША)

Чакаць, што беларускую частку МТС нехта захоча купіць за \$1 мільярд, не варта. Ёсць маса гульцоў, якія працуюць на новых рынках, але выпадак з Беларуссю асобны: у адрозненне ад мноства іншых краін, з Беларусі фактычна немагчыма вывесці заробленыя сродкі. У той жа час еўрапейскія гульцы, якія працуюць на доўгую перспектыву, такія, як Orange ці Vodafone, бачаць непрыемнасці МТС і разумеюць, што могуць апынуцца ў падобнай сітуацыі.

«Московские новости» (Расія)

▶ МІЖНАРОДНЫЯ НАВІНЫ

ЗША. КАНСЕРВАТЫЎНЫЯ ЗОМБІ ПАВІННЫ ПАМЕРЦІ

Амерыканскі кансерватыўны свет, палітычным рупарам якога ёсць адзючая пры партыі рэспубліканцаў групка Tea Party, раз'юшаны. Прычына — новая кампутарная гульня, якая трыумфальна крочыць па амерыканскім інтэрнэце. Забавка называецца «Tea Party Zombies must die!» (англ.: «Зомбі з чайнай партыі павінны памерці»). Сярод персанажу — зомбі, якія, на думку аўтараў, мусяць памерці, — лёгка пазнаецца ўвесь актыў Tea Party: Сара Пэйлін, Глен Бек. Місія гульца — знішчыць усіх. Можна выкарыстоўваць пры гэтым любую зброю — ад пісталета да сякеры або пілы. Нічога дзіўнага, што крывавае гульня выклікала пратэсты з боку электарату кансерватараў. Яны патрабуюць забароны «страллякі». Аднак самае цікавае ў тым, што некаторыя рэспубліканцы лічаць, што патрабаваць ад чыноўнікаў забароны такога прадукту, як кампутарная гульня, значыць здрадзіць ідэйным асновам кансерватызму. Адпаведна яму, дзяржава не мае права ўмешвацца ў жыццё грамадзян. «Патрабаваць забарону гульні — значыць парушаць тэорыю асабістай свабоды», — у прыватнасці заявіў былы кандыдат ад рэспубліканцаў Майк Хакабі.

Па матэрыялах «ТАЗ» (Германія)

РАСІЯ. АНТЫЎРАДАВЫЯ СПЕКУЛЯЦЫІ НА ТЭМЕ АВІЯКАТАСТРОФЫ

У Расіі перадвыбарчая ліхаманка. Таму нічога дзіўнага, што чырвона-карычневыя паспрабавалі выкарыстаць аварыю з самалётам у Яраслаўлі супраць кіруючага тандэма Пуцін—Мядзведзеў. Іх абвінавачалі ў тым, што менавіта яны адказныя за трагедыю. Логіка тут наступная: з-за таго, што ў Яраслаўлі ў той жа дзень праводзіўся інавацыйны форум з удзелам Дзмітрыя Мядзведзева, аэрапорт не працаваў у нармальным рэжыме, што, быццам, і стала прычынай аварыі. Адзін з патрыятычных сайтаў піша: «Яраслаўскі аэрапорт маленькі, таму паласа была занятая асабістай авіяцыяй людзей з «эліты», якія прыляцелі на «шабаш інаватараў», што праводзіцца ў Яраслаўлі, і самалёт з хакеістамі ўзятаў са скарычанай паласы, не прызначанай для машын яго класа. Таму не набраў неабходнай хуткасці, каб звычайна ўзляцець». Не падабаецца патрыётам і афіцыйная версія, адпаведна з якой прычынай аварыі стала някаснае паліва. «Атрымліваецца, што «эліце» наліваюць якаснае паліва, а «быдлярку» — някаснае?» — абурецца апазіцыя. Застаецца дадаць, што ўсе спробы патрыётаў зрабіць крайнім Мядзведзева, калі меркаваць па рэакцыі ў інтэрнэце, расійская публіка не зразумела і ўспрыняла абьяквуа.

Па матэрыялах расійскай прэсы

ФРАНЦЫЯ. ШУКАЮЦЬ АЛЬТЭРНАТЫВУ МАРЫНЕ ЛЕ ПЭН

13 верасня тры ўльтраправыя рухі — Партыя Францыі, Нацыянальны рэспубліканскі рух (Mouvement National Republicain) і Новая народная правая партыя, кіраўнікамі якіх ёсць былыя сябры Народнага фронту, — утвораць адзіны блок і высунуць кандыдата на наступныя прэзідэнцкія выбары. Меркаваны кандыдат трох рухаў — Карл Лан, былы генсек Нацыянальнага фронту, які заснаваў Партыю Францыі пасля сваркі з Жан-Мары Ле Пэнам. «Мы правядзём кампанію, заснаваную на нацыянальнай правай ідэалогіі, а не на дзяржаўнай і свецкай дэмагогіі, як гэта робіць Марына Ле Пэн», — заявіў Карл Лан. Нагадаем, што Марына Ле Пэн намагаецца трансфармаваць Нацыянальны фронт у адекватную ў вачах сярэдняга класа партыю. На думку правых, гэта здрада. «Мы захопім гістарычную электаральную прастору Нацыянальнага фронту, увасабленнем якога быў Жан-Мары Ле Пэн, а не яго дачка Марына», — сказаў Карл Лан. Тое, што шанцы ў гэтай кампаніі мізэрныя, відавочна. Таксама як і тое, што яны сваімі дзеяннямі дапамогуць Нікаля Сарказі адцягнуць галасы ў Марыны Ле Пэн.

Па матэрыялах французскай прэсы

ГЕРМАНИЯ. СІМВОЛІКУ ГДР ЗАБАРОНЯЦЬ?

Нямецкія кансерватары з Хрысціянска-дэмакратычнага саюза (CDU) будуць дабівацца забароны сімвалікі Германскай Дэмакратычнай Рэспублікі. З такой ініцыятывай выступіў Ота Вульф, кіраўнік секцыі, якая аб'ядноўвае ветэранаў партыі. Ветэранаў, па словах Вульфа, непакоіць тое, што апошнім часам у Берліне і іншых гарадах былой ГДР можна сустрэць людзей, апранутых у форму вайскоўцаў Усходняй Германіі. Як правіла, гэта студэнты або артысты, якія за кошт маскарэаду прывабліваюць турыстаў. Аднак для CDU сімваліка ГДР не атракцыён, а «здэк з памяці ахвяр сацыялістычнай дыктатуры». Кансерватары таксама нагадваюць, што менавіта такія касцюмы, як на цяперашніх артыстах, былі на жаўнерах ГДР, якія стралілі па палітычных уцекачах. Ідэя CDU, здаецца, будзе мець практычную рэалізацыю — федэральнае міністэрства юстыцыі ўжо пачало распрацоўку прававой базы пад забарону выявы молата і цыркуля (усходнегерманскі аналаг сярпу і молата).

Па матэрыялах нямецкай прэсы

▶ КАНГРЭС

З КІМ ВЫ, МАЙСТРЫ КУЛЬТУРЫ?

9–11 верасня ў польскім Вроцлаве прайшоў Еўрапейскі кангрэс культуры, які сабраў сучасную культурную эліту кантынента. Прапануем рэпартаж з Вроцлава журналіста «НЧ» Алега Новікава.

Мерапрыемства адбывалася ў так званай Зале стагоддзя — велізарным комплексе, пабудаваным па праекце славутага архітэктара Макса Берга яшчэ ў 1913 годзе ў гонар стагоддзя перамогі над Напалеонам. Гэты будынак лічыцца класікай нямецкага архітэктурнага экспрэсіянізму, які натхніў шматлікіх мастакоў на тое, каб здзейсніць нешта падобнае. Сярод іх, здаецца, быў і наш Лангбард, які праектаваў мінскі Тэатр оперы і балета. Контуры вроцлаўскай Залы стагоддзя знешне вельмі нагадваюць будынак на плошчы Парыжскай камуны.

Так ці інакш, калі бачыш у Вроцлаве твор Берга, які візуальна дамінуе над прасторай, міжволі складаецца ўражанне, што ты ў Мінску. Шакавала поўная адсутнасць паліцыі. Нягледзячы на тое, што побач з залай туды-сюды хадзіла мноства людзей, прычым некаторыя з півам, паліцыя ігнаравала мерапрыемства. І, як не дзіўна, усё было мірна і ціха.

Нават на цырымоніі адкрыцця кангрэсу, які наведалі прэзідэнт Браніслаў Камароўскі і спікер Еўрапарламенту Ежы Бузек, у плане бяспекі было досыць сціпла. Прэзідэнта і спікера Еўрапарламенту звонку будынка ахоўвалі пару машын і тузін агентаў. Гэта пры тым, што касцяк удзельнікаў кангрэсу складалі маладыя артысты, сярод якіх шмат людзей анархічных поглядаў.

На адкрыцці Камароўскі зрабіў прамову. Ён казаў пра тое, што Еўропа заканчваецца там, дзе заканчваецца культура, а галоўная рыса культуры — павяга да адрознага. У якасці доказаважнасці кантактаў паміж рознымі культурамі ён узгадаў анекдот. «Падчас урачыстасцяў, прысвечаных 750-й гадавіне паходу татараманголаў на Польшчу, галоўнай ахвярай якога, дарэчы, стаў Вроцлаў, мангольскі пасол сказаў, што яму ўсё роўна, хто тады перамог, а хто прайграў. Галоўнае, што мы, палякі і манголы, сустрэліся», — сказаў дыпламат.

Камароўскі пры ўсім яго статусе не быў хэдлайнером мерапрыемства. Парадак дня меўся сфармуляваць славуты сацыёлаг Зігмунд Бергман. Яго даклад заняў большую частку цырымоніі адкрыцця. Бергман, па сутнасці, пераказаў тэзісы сваёй апошняй кніжкі «Культура ў зменлівай сучаснасці». Філасоф лічыць, што галоўным дыягназам часу ёсць нездаровая хуткая дынаміка культурных запытаў. Культурныя запыты фармуюцца на базе штучна створанай рэкламы, а не на падмурку сталых норм і традыцый. Выйсце (прынамсі ў Еўропе) ён бачыць у тым, каб дзяржава

ўзяла на сябе незвычайную функцыю — занялася арганізацыяй сустрэчы спажывцоў культуры і яе стваральнікаў.

Аднак на кангрэсе найбольшы інтарэс выклікалі падзеі ў арабскіх краінах і цунамі моладзевых пратэстаў, якія нядаўна працягліся па Еўропе. Шмат казалі пра новую старонку ў грамадска-палітычнай гісторыі Еўропы і пра тое, якія культурныя прадукты здольныя нарадзіць новыя грамадскія рухі.

Асобна адзначалася, што арабская вясна значыць, па сутнасці, правал еўрапейскай канцэпцыі разумення іншых народаў і іх культур. Еўрапейцы толькі пасля Тунісу зразумелі, што Усход — гэта не вярблюдзі, не танец жывата і злосныя ісламісты. Трэба шукаць новую метадыю даследавання іншых культур, казалі ў Вроцлаве.

Для прысутных на кангрэсе беларусаў, безумоўна, была вельмі цікавай дыскусія пра афіцыйныя культуры, якія існавалі ў арабскіх краінах падчас дыктатур. Як распавядалі тунісцы і егіпціяне, гэта быў адметны мікс архаічнага фальклору і папсы, створаны артыстамі, якіх рэжыму ўдалося перакупіць.

Тое, што рэвалюцыйная моладзь у тых жа Егіпце і Тунісе актыўна выкарыстоўвала інтэрнэт, прыцягнула вялікую ўвагу да артыфактаў, створаных з дапамогай новых тэхналогій.

Кангрэс у Вроцлаве праходзіў на фоне выбарчай кампаніі ў Сейм. Да выбараў застаўся роўна месяц, і эмоцыі ўсё больш зашкальвалі. Кансерватары з партыі «Права і Справядлівасць» — галоўныя канкурэнты кіруючай у Польшчы ліберальнай «Грамадзянскай платформы» — відавочна не маглі прайсці міма кангрэсу. Яны яўна баяліся, што ліберальны паспрабуюць зрабіць сабе піяр на тым, што адбываецца ў Вроцлаве. На мерапрыемства, якое фармальна арганізаваў ліберальны ўрад, прыехалі такія культурныя гранды, як Алів'ера Таскані (геній рэкламы), Гі Сарман (ліберальны філасоф), Яцэк Жакоўскі (папулярны польскі журналіст), музыкі з культуравага гурта «Radiohead» і іншыя.

У выніку правая прэса пачала буйную кампанію супраць кангрэсу. Асабліва ахвотна правыя шукалі праекцыі паміж цяперашнім кангрэсам і Кангрэсам інтэлекту-

алаў у абарону міру, які адбыўся таксама ў Вроцлаве ў 1948 годзе. Тая акцыя была адным з самых пампезных савецкіх прапагандысцкіх шоу «халоднай вайны», на якое Маскве ўдалося выцягнуць еўрапейскую культурную эліту. «У абарону міру» прыехалі выступаць Дзьёрдзь Лукач, Луіс Арагон, Пабла Пікаса і іншыя. Апагеем кангрэсу 1948 года стаў выступ Аляксандра Фадзеева. Ён прамым тэкстам заявіў, што еўрапейская эліта павінна падтрымліваць СССР, паколькі яна існуе дзякуючы простама савецкаму жаўнеру, які знішчыў фашызм.

Нядзіўна, што правыя СМІ называлі цяперашні кангрэс клонам кангрэсу 1948 года, з той розніцай, што яго выступаўцы заклікаюць падтрымаць не камунізм, а «Грамадзянскую платформу». Пісалі, што ўдзельнікі кангрэсу страшна далёкія ад народа. Па словах правых каментатараў, на кангрэсе можна было вывучыць толькі адной форме мастацтва — мастацтву шукаць еўрапейскіх спонсараў за кошт стварэння нейкіх культурных штучак.

Але, здаецца, асаблівай бездані паміж народам і культурнымі дзеячамі няма. Гэта пацвердзіла закрыццё мерапрыемства. У апошні дзень кангрэсу ў Вроцлаве праходзіў бой паміж украінцам Віктарам Клічко і палякам Тамашом Адамчыкам. Ажыятаж вакол падзеі быў фантастычны. Каб набіць кішэні, арганізатары пайшлі на незвычайны крок — эксклюзіўныя правы на трансляцыю прадалі адной прыватнай нямецкай кампаніі. Ніякай трансляцыі па тэлебачанні. Аматарам наждаўнаў, аперкотаў і хукаў давалася прыехаць у Вроцлаў і купіць білет на трыбуны стадыёну. Такіх дзівакоў (што можна пабачыць з трыбуны стадыёну?) знайшлося каля 50 тысяч асобаў.

Яны запоўнілі цэнтр горада, дзе ўжо тусаваліся артысты з кангрэсу. Тэя нечакана адчынілі для сябе свет боксу, і аказалася, што яны таксама не супраць пабалець за Адамчыка ў кампаніі з простымі людзьмі. На рынку польскага баксёру Клічко смачна настукаў па твары аж да гематомы пад вокам. У 10-м раўндзе суддзя быў вымушаны спыніць масакру. На гэтай высокай ноце адзінства інтэлігенцыі і народа, што праявілася ў форме спагады да збітага Тамаша Адамчыка, бой і Кангрэс культуры закончыліся.

▶ ГАДАВІНА

КАЗАК СУПРАЦЬ
КАЗАХА

Алег НОВІКАЎ

20 гадоў таму ва Уральску адбыліся сутычкі паміж казахамі і казакамі. Ёсць версія, што ў выпадку з'яўлення ахвяр на захад Казахстана павінны былі быць кінуты расійскія «міратворчыя войскі» для стварэння тут мясцовага варыянту Прыднястроўя.

Хаця словы «казак» і «казах» яўна этымалагічна блізкія, вялікіх узаемных сімпатый паміж прадстаўнікамі гэтых народаў гістарычна не было.

Казакі, і перш за ўсё ўральскія, з часоў царызму ўвайшлі ў гісторыю Казахстана як авангард каланізацыі, былі аналагам цяперашняга спецназу. Не менш ненавідзелі ўральцаў бальшавікі. Нягледзячы на тое, што паўстанне Емяльяна Пугачова займала важнае месца ў гісторыі сацыяльных пратэстаў Расіі, Сталін не легалізаваў мясцовае казацтва, у адрозненні ад данскога і кубанскага (ім дазволілі ствараць напярэдадні вайны свае фармаванні і падтрымліваць культурныя традыцыі). У дадатак Уральск — сталіцу ўральскага казацтва — у 1920 годзе перадалі ў склад Казахстана. Сам Уральск з часам ператварыўся ў тыповы абласны правінцыйны горад. На момант канфлікту ў ім жылі каля 250 тысяч чалавек, з іх 150 тысяч — рускія.

У пачатку 1990-х гадоў па ўсім Савецкім Саюзе з'явіліся мужчыны ў дзіўных ваенных мундзірах рознага стылю, рознага фасону, з немаведама адкуль узятымі медалямі, з пагонамі, лампасамі, ды яшчэ з шашкамі і нават бізунамі. Яны называлі сябе казакамі. Так

У апошні момант эмоцыі ўдалося стрымаць. Зрабіла гэта адна з казахскіх жанчын, якая зняла з галавы белую хустку і кінула яе перад калонай раз'юшаных нацыяналістаў. Па казахскіх рытуалах пераступіць яе нельга

была вельмі хутка адноўлена сувязь казахскіх пакаленняў. З'явілася мода на казакоў і ва Уральску. Гэта была трэцяя па ліку адноўленая абшчына казакоў у Савецкім Саюзе.

Хаця па статусу абшчына збіралася займацца выключна культурай і гісторыяй, яна хутка зацікавілася палітыкай. У павеіры луналі геапалітычныя праекты пра перадел тэрыторыі Казахстана. Вялікі рэзананс атрымаў знакаміты артыкул Аляксандра Салжаніцына, які выступаў за далучэнне да Расіі Паўночнага Казахстана. Ужо ў жніўні 1990 года казакамі была прынята рэзалюцыя з патрабаваннем вярнуць «землі Уральскага казацтва» ў склад Расіі. Казакоў падтрымлівала мясцо-

вая адміністрацыя. Пасля таго, як у рэспубліцы пачалося асцярожнае пашырэнне сферы ўжывання казахскай мовы, гарсавет прыняў пастанову пра тое, што справаводства ў горадзе Уральску павінна вестыся на рускай мове, руская мова абвешчалася мясцовай афіцыйнай мовай. У лютым 1991 года ў Маскве была агучана ідэя стварэння Уральскую аўтаномную вобласць, куды б увайшлі землі Уральскай, Гур'еўскай абласцей Казахстана і аўтаномнай Калмыкіі (Расійская Федэрацыя).

Адначасова набіраў моц мясцовы нацыянальны казахскі рух. У тутэйшых казахоў таксама была і ёсць гісторыя. Тутэйшая інтэлігенцыя адносіць сябе да нашчадкаў лідараў Букееўскай арды (буфернае адміністрацыйнае ўтварэнне на мяжы Расіі і Стэпу ў XIX стагоддзі). Свядомыя казахі тусаваліся пад дахам арганізацыі «Азат».

Супрацьстаянне «Азату» і казакоў дасягнула апагею ўвосень 1991 года. Чынікам драматычнай канфрантацыі стала жаданне лідараў уральскіх казакоў шырока адзначыць 400-годдзе служэння ўральскіх казакоў расійскай кароне. Яно выпадала на 15-е верасня 1991 года. Фармальнай нагодай стала тое, што папярэдні юбілей, 300-годдзе служэння расійскай кароне, святкавалі тут у 1891 годзе.

Самога рускага самадзяржаўя ў 1991 годзе ўжо не было. Такім чынам, службыць (дакладней, даслужваць чацвёртую сотню гадоў) было няма каму, аднак, як кажуць, была б падстава. Гарадскія ўлады далі згоду на правядзення свята, якому казакі адразу вырашылі надаць саюзны фармат — запрасілі калег з іншых казахскіх грамад яшчэ афіцыйна існуючага СССР. Самае смешнае, што дазвол быў дадзены на святкаванне не толькі юбілею

далучэння ўральскага казацтва да Расіі. Казахам, каб яны не мелі комплексаў, прапанавалі святкаваць 15 верасня дзень нараджэння аднаго з лідараў казахскага сялянскага паўстання.

«Азат» не меў кадравага рэсурсу, каб сарваць 400-годдзе служэння расійскай кароне. Таму нацыяналісты адправілі ў Алма-Ату дэлегацыю, якая ўзняла ўсю казахскую грамадскасць. Усе на той час актыўныя нацыяналістычныя арганізацыі заклікалі свядомых казахоў ехаць 15 верасня ва Уральск. Назва кааліцыі па зрыву казацкага юбілею гучала вельмі арыгінальна — «Аттанайык Жайыкка», што можна перакласці даслоўна як «Па конях, наперад, на Яік» (Яік — гістарычная назва Уралу).

Такім чынам, напярэдадні дня Х вакол Уральска назіралася заўважная мітусня. З розных куткоў Расіі, пачынаючы з Далёкага Усходу, ва Уральск ехалі сотні казакоў у парадных мундзірах. І з розных куткоў Казахстана ва Уральск ехалі сотні актывістаў казахскіх нацыянальных арганізацый — на цягніках, на машынах, і нават на конях.

Першымі ініцыятыву захапілі нацыяналісты. Яны акупавалі цэнтральную плошчу і тры дні без перарыву мітынгавалі. Пасля казахскі дэсант паспрабаваў не дапусціць праходу казакоў з вакзалу на малебен. Кульмінацыйнай супрацьстаяння стала блакада ДК заводу «Зеніт», дзе праходзіў святочны сход з нагоды юбілею. Аматыры сесці на коней і паехаць на Яік баяліся, што ўдзельнікі могуць абвесціць аўтаномію Уральскага краю. Натопі казахоў акружыў будынак і намагаўся прарвацца ў залу. Як пішуць сучаснікі, сітуацыя была вельмі напружанай. Тым больш, што маглі мець месца правакацыі.

Былы кіраўнік Уральскай вобласці пасля казаў, што казакамі дырыжавалі з Масквы, што ў той дзень на мяжы Казахстана стаялі з заведзенымі матарамі танкі генерала Альберта Макашова. Меркавалася па прыднястроўскім сцэнары адсекчы заходнюю нафтагазаносную частку Казахстана і падняць сцяг «Прыўральскай рэспублікі». Патрэбна была толькі нагода — жудасная навіна пра тое, што ва Уральску забіваюць рускіх.

Аднак у апошні момант эмоцыі ўдалося стрымаць. Зрабіла гэта адна з казахскіх жанчын, якая зняла з галавы белую хустку і кінула яе перад калонай раз'юшаных нацыяналістаў. Па казахскіх рытуалах, пераступіць яе нельга. Натопі спыніўся і паступова разышоўся.

Падзеі ва Уральску былі напюўніцу выкарыстаны тагачасным казахскім лідарам Назарбаевым. Ён выкарыстаў Уральск як жывы прыклад таго, што чакае рэспубліку ў выпадку палітычнай нестабільнасці. Амаль усе групы грамадства пагадзіліся на ўзмацненне яго персанальнай улады, якая была гарантам парадку.

Аднак формула «персанальны аўтарытарызм у абмен на стабільнасць», відавочна, не вырашае праблему ў комплексе. У статуте казацкай грамады Уральску чорным па белым напісана, што мэта арганізацыі — уз'яднанне з Арэнбургскім казацтвам, якое знаходзіцца ў Расіі. На сайтах казахскіх нацыяналістаў хапае шавіністычных заклікаў.

Ці захопліць падобныя настроі ў бліжэйшы час масы, будзе залежаць ад таго, як Назарбаев правядзе аперацыю «пераемнік». Праўда, не факт, што ён увогуле збіраецца яе праводзіць. Прынамсі мясцовая Акадэмія навук актыўна працуе над прэзідэнцкім загадам: як мага хутчэй сінтэзаваць эліксір вечнага жыцця.

▶ ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

МЭЛС ЕЛЕЎСІЗАЎ

Старшыня казахскага экалагічнага руху Табігат, экс-кандыдат у прэзідэнты на выбарах 2011 года, вядомы і як адзін з самых праўладных «апазіцыянераў» у краіне. На згаданых выбарах у студзені ён нават публічна заявіў, што, як свядомы апазіцыянер, будзе галасаваць за Назарбаева.

Аднак такая лаяльнасць не замінае яму выступаць з фантастычнымі праектамі. Так, на мінулым тыдні падчас сустрэчы з Нурсултанам Назарбаевым ён прапанаваў прэзідэнту адміністрацыйную рэформу, у аснову якой можа быць пакладзены прынцып водных басейнаў. Усяго, на думку Мэlsa, у краіне павінны існаваць не вобласці, а восем водна-басейнавых аймакаў (так ён называе гэтыя адміністрацыйныя адзінкі). Сваю прапанову Мэлс Елеўсізаў абгрунтоўвае тым, што на планеце ідзе працэс пацяплення, у выніку чаго інтэнсіўна растуць ледавікі, і ў перспектыве ў дзяржаве можа паўстаць дэфіцыт прэснай вады. Экалаг кажа, што «сёння трэба кансалідаваць рэсурсы рэгіянальных і рэспубліканскіх органаў па падтрыманню водных рэсурсаў на неабходным узроўні, для чаго і патрэбная адміністрацыйная рэформа». Паводле слоў Мэlsa, прэзідэнт Нурсултан Назарбаев, які даў яму аўдыенцыю, «уважліва выслушаў» яго праект рэформы. Незалежная прэса піша, што увесь сыр-бор з аймакамі завязаны з новымі чуткамі пра кепскае здароўе прэзідэнта. Елеўсізаў, які сустрэўся з Назарбаевым, павінен засведчыць публіцы, што гарант абсалютна здаровы. Сапраўды, вялікі блок яго прэс-канферэнцыі пра пагрозы глабальнага пацяплення быў прысвечаны менавіта таму, як добра выглядае Назарбаев.

УРСУЛА ФОН ДЭР
ЛАЙЕН

Маці сямі дзяцей, міністра працы ў нямецкім урадзе, пачалі называць найбольш патэнцыйным пераемнікам Ангелы Меркель пасля таго, як два тыдні таму Хрысціянска-дэмакратычны саюз (CDU) пад кіраўніцтвам канцлера прайграў

чарговыя зямельныя выбары. Усё таму, што яна найбольш папулярная на фоне іншых міністраў. Самае цікавае, што рэйтынг фон дэр Лайен застаецца дастаткова высокім на фоне яе эксцэнтрычных заяў. Апошняя з іх тычыцца ідэй павышэння сацыяльных пасобій і ператварэння ЕС у Аб'яднаныя Штаты Еўропы. Прычым міністр адкрытым тэкстам кажа, што Германія ў гэтым фармаванні будзе звычайным штатам, роўным з іншымі. Любому палітку, ды яшчэ з правага лагера, такія выразы каштавалі б вельмі шмат, аднак фон дэр Лайен усё прабаючыць. Феномен Урсулы дастаткова цікавы і, магчыма, звязаны з вобразам клапатлівай маці. Праўда, атрымаць пасаду новага старшыні CDU ёй будзе няпроста. Хаця б таму, што Ангела Меркель таксама думае, каму перадаць паўнамоцтвы. Прэса лічыць, што ў якасці пераемнікі яна будзе лабіраваць Крысціну Шродэр — цяперашняга міністра па справах сям'і.

ОМБІР УПАДХАУ

Нарвежскі грамадзянін індускага паходжання стаў адной з зорак выбарчай кампаніі ў мясцовыя органы ўлады, што прайшла ў Нарвегіі 11 верасня. Так здарылася, што Упадхау з'яўляецца сябрам правай радыкальнай Партыі прагрэсу (FrP). Як гэтага чалавека з цёмнай скурай занесла ў шэрагі FrP, што выступае за правы белай расы, цяжка сказаць, аднак менавіта ён стаў візітоўкай партыі. Справа ў тым, што выбары адбыліся праз 2 месяцы пасля гучнай выхадкі тэрарыста Андэрс Брэйвіка, які забіў 77 чалавек. 3-за таго, што Брэйвік быў сябрам FrP, нарвежскае грамадства ахапіла фобія на адрас праварадыкалаў. Місія Упадхау палягала на тым, каб давесці публіцы, што Партыя прагрэсу — нармальнае арганізацыя, а не срод фашыстаў і расістаў. Для гэтага індуса піярылі як толькі можна. Аднак гэта не надта дапамагло: Партыя прагрэсу набрала толькі 5,5 працэнта (у 2007-м за іх галасавала 13 працэнтаў). Затое сацыял-дэмакраты, чый моладзевы лагер расстраляў Брэйвік, сабралі салідны ўраджай галасоў — 33 працэнта. Павялічылі сваю прысутнасць у мясцовых саветах і кансерватары, да якіх перайшлі сімпатый былых фанатаў FrP. Кіраўніцтва Партыі прагрэсу застаецца супакоюць сябе тым, што выбары былі спецыфічныя і, па сутнасці, мелі характар рэфэрэндуму па пытанню стаўлення да Учынку Андэрс Брэйвіка.

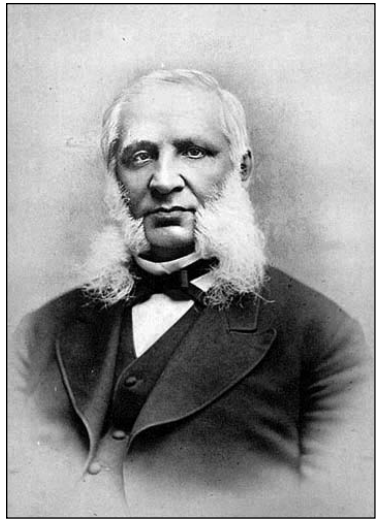

▶ ЦИКАВА

АРТЫМОВІЧЫ

Сяргей ЧЫГРЫН

Хачу расказаць пра знакамітых беларусаў з Беластоцчыны Віктара, Адама і Антона Артымовічаў, якія ў XIX стагоддзі ўнеслі вялікі ўклад у эканамічнае развіццё Расійскай імперыі. На жаль, што не сваёй уласнай Бацькаўшчыны, а менавіта Расійскай імперыі. І гэта не іх віна, а бяда. Бо, як мы ведаем з гісторыі, беларускае гаспадарства было ліквідавана ў канцы XVIII стагоддзя. Да гэтага спрычыніліся нашы як заходнія, гэтак і ўсходнія суседзі.

Віктар Артымовіч

Адам Антонавіч Артымовіч

Увесну 1791 года ў часе Вальнага Сойму польскія магнаты і апалчаныя беларуская шляхта, імкнучыся ўмацаваць Польшчу, над якой нависла пагроза з боку Аўстрыі, Прусіі і Расіі, заявілі пра неабходнасць увядзення спадчынай манархіі і зліквідавання адметных дзяржаўных структураў Вялікага Княства. Так здзейснілася мара нашых заходніх суседзяў. Беларускае гаспадарства з гэтага моманту дэ-юре ўвайшло ў склад Польшчы. Праўда, ненадоўга. У маі 1792 года расійская армія пад камандаваннем Крачэнікава захапіла Вільню і ўсталявала кантроль над нашымі землямі. А ў 1793 годзе Расійская імперыя анексавала цэнтральную частку Беларусі (усходнія землі былі захопленыя яшчэ раней — у 1772 годзе).

У 1795 годзе, калі Расія дарэшты захапіла Беларусь, распараджэннем Кацярыны II нашы землі ўвайшлі ў тры створаныя тады адміністрацыйныя адзінкі — генерал-губернатарствы: Беларускае (Полацкая і Магілёўская губерні), Літоўскае (Слоніўская і Віленская губерні ды дзве вобласці — Ковенская і Гарадзенская) і Падольскае (Менская, Валынская і Падольская губерні).

Такім чынам, аніякага «ўз'яднання» Беларусі з Расіяй, як гэта доўга тэндэнцыйна сцвярджалася ў савецкай гістарычнай літаратуры, ніколі не было. Меў месца гвалтоўны захоп, у выніку якога тэрыторыя Беларусі разам з беларускім народам была далучана да Расіі, і наш пакутны народ на дзвесце гадоў трапіў у маскоўскую нядолю.

Такі лёс быў і вельмі адукаваных, разумных і таленавітых беларусаў Віктара, Адама і Антона Артымовічаў. У Расійскай імперыі ў іх нават нацыянальнасць пісалася не беларуская, а польская альбо расійская.

Віктар Антонавіч Артымовіч нарадзіўся ў Беластоку ў 1820 годзе. Пра яго маленства і школьныя гады мала што вядома. Але мы ведаем, што бацька Віктара Антон Фёдаравіч Артымовіч (прафесар матэматыкі і астраноміі Віленскага ўніверсітэта) за вельмі кароткі час зрабіў добрую чыноўніцкую кар'еру, атрымаў 2000 дзесяцін зямлі і фальварак. Ён быў на той час даволі багатым чалавекам. Таму меў грошы, каб даць сыну добрую адукацыю. І сын хутка кончыў Імператарскае вучылішча правазнаўства ў Пецябурзе. А гэта вучылішча на той час рыхтавала дзяржаўных служачых, чыноўнікаў вялікага рангу.

З 1842 да 1853 гадоў Віктар Артымовіч служыў у Сенаце — адным з вышэйшых дзяржаўных органаў Расійскай імперыі, галоўнай функцыяй якога ў той час было «блості законы», змагацца са злоўжываннем як у цэнтры, так і ў губернях. З гэтай мэтай Сенац адпраўляў туды сенацкія рэвізіі, у якіх малады Артымовіч рэгулярна прымаў удзел, дасканала вывучаючы дзейнасць чыноўнікаў. Ужо тады Віктар Артымовіч стварыў сабе рэпутацыю вельмі прынцыповага і сумленнага рэвізора, які наводзіў страх на ўсіх кабарнікаў і казнакрадаў. У Сенаце ён даслужыўся да ўпраўляючага справам.

У 1854 годзе Віктар Артымовіч быў прызначаны табольскім губернатарам. За пяць гадоў службы ў Табольску ён не толькі зарэкамендаваў сябе надзвычай дзейным кіраўніком губерні, але актыўна вёў барацьбу з кабарніцтвам, навіў парадак у службовых месцах, палепшыў становішча ссыльных. Дарэчы, пасля паўстання 1831 года, а таксама пасля таго, як у 1846 годзе 1100 сем'яў аднадворцаў па загаду міністра ўнутраных спраў Расіі гвалтам былі пераселены з Беларусі на Каўказ і ў многія губерні Расіі, а таксама пасля паўстання 1863 года, ссыльных-землякоў Віктара Артымовіча

было ў Табольскай губерні шмат. Губернатар іх не крыўдзіў. Знаходзіў жыллё, працу, дапамогаў. Гэтым учынкам хутка зацікавіліся прадстаўнікі расійскага ўраду, і нашага земляка перавялі губернатарам у Калужскую губерню. Але і там ён дапамагаў ссыльным з заходніх рэгіёнаў тагачаснай Расійскай імперыі. За працай і ўчынкамі Віктара Артымовіча вельмі сачылі. А калі колькасць ссыльных пасля 1863 года стала ў губернях Расіі павялічвацца, Віктара Артымовіча перавялі на працу ў Варшаву. Тым не менш, там ён доўга не затрымаўся, бо па ўласнай заяве яго зноў перавялі ў Сенац, дзе Віктар Антонавіч пачынаў і дзе адпрацаваў усе астатнія гады свайго жыцця.

Нашага земляка ўсе вельмі паважалі. Ён меў роўны, спакойны характар і дужа паважліва ставіўся да сваіх падначаленых. Нездарма, прызначаючы 34-гадовага Артымовіча губернатарам Табольска, цар Мікалай I, які ўсім «тышкаў», звяртаўся да яго выключна толькі на «вы».

У 1854 годзе, незадоўга да свайго прызначэння ў Табольскую губерню, Віктар Артымовіч ажаніўся з Ганнай Жамчужнікавай. З дружнай і таленавітай сям'ёй Артымовіч пасябраваў адразу, калі прыехаў з Беластока ў Пецябурск. З братам жонкі Аляксеем ён вучыўся ў адным класе вучылішча правазнаўства. Вельмі любіў бываць у доме Жамчужнікавых. Два браты Жамчужнікавых былі паэты, адзін — мастак, іх стрыечны брат — рускі пісьменнік Аляксей Талстой. А бацька Ганны Жамчужнікавай быў сенатарам. Шлюб Віктара Артымовіча і Ганны Жамчужнікавай быў вельмі шчаслівым. Ганна перажыла мужа, але апошнія гады свайго жыцця яна збірала матэрыялы пра яго жыццё і дзейнасць. Віктара Антонавіча Артымовіча не стала ў 1893 годзе.

Выписка з метрыкаў, пасведчанне аб заканчэнні вучылішча правазнаўства, дыплом на званне сапраўднага члена Рускага геаграфічнага таварыства, біяграфія, некралог, розныя загады, пісьмы, перапіска, радаслоўная Артымовічаў, матэрыялы сям'і Жамчужнікавых і шмат іншых матэрыялаў захоўваюцца сёння ў Інстытуце рускай літаратуры Расійскай Акадэміі Навук (ф.11, адзін. зах. 82).

Родны брат Віктара Артымовіча Адам Артымовіч быў маладзейшы за брата на 8 гадоў. Ён нарадзіўся ў Беластоку ў 1828 годзе. Скончыў Беластоцкую гімназію, а ў 1849 годзе — Пецябурскае Імператарскае вучылішча правазнаўства. Дзякуючы вучобе ў гэтым вучылішчы Адам Антонавіч атрымаў даволі высокі чын тытульнага дарадчыка і пачаў службу летам 1849 года ў Першым Дэпартаменце Урадавага Сенацта Расіі.

З 1857 года Адам Артымовіч пачаў працаваць чыноўнікам пры Арэнбургскім і Самарскім генерал-губернатары. Потым загадваў канцылярый губернатарства. На гэтай пасадзе ён зарэкамендаваў сябе вельмі

Антон Артымовіч

добра ў адносінах падрыхтоўкі вызвалення сялян ад прыгоннага права. Прымаў таксама ўдзел у рэвізіях Заходняй Сібіры. А пасля гэтага Адам Артымовіч стаў працаваць чыноўнікам па важных даручэннях пры Арэнбургскім і Самарскім генерал-губернатары.

1 студзеня 1861 года наш зямляк быў прызначаны кіраўніком Самарскай губерні Расіі. Як губернатар ён удзельнічаў у рабоце па вызваленню сялян Самарскай губерні ад прыгоннага права па Маніфесту 19 лютага 1861 года. Гэту работу ён выканаў з гонарам, не парушаючы інтарэсаў ні сялян, ні памешчыкаў.

Пры Адаму Артымовічу пачалося фарміраванне ў заволжскіх стэпах Самарскай губерні раёна таварнага землеўладання, якое дазволіла забяспечыць рост самой Самары — з 1861 да 1897 гадоў колькасць самарскіх жыхароў павялічылася на 226%, сярод якіх шмат было беларусаў з Паўночна-заходняга краю Расіі. Дзякуючы Адаму Антонавічу ў Самары былі адкрыты тэлеграфная кантора і гарадскі агульны банк.

У 1861 годзе па загаду Адама Артымовіча там быў пабудаваны новы Кафедральны праваслаўны сабор імя Прасвятой Багародзіцы. Губернатар шчыра заахвочваў будаўніцтва ў горадзе праваслаўных храмаў і каменных пабудов...

17 красавіка 1862 года Адама Артымовіча перавялі на пасаду апекуна Адэскай вучэбнай акругі. Прычынай такога паніжэння ў пасадзе стала тое, што наш зямляк выступаў за аддзяленне Самарскай губерні ад генерал-губернатарства. А таксама тое, што ён разам з братам Віктарам (калужскім губернатарам) падтрымліваў цесныя сувязі з рэвалюцыйнымі польскімі гурткамі. Адам і Віктар Артымовічы дапамагалі фінансамі будучым паўстанцам на Беларусі пад кіраўніцтвам Кастуся Каліноўскага...

2 мая 1962 года Адам Антонавіч наладзіў развіццё абед

і разам з жонкай паехаў на новае месца службы ў Адэсу. Пры пераводзе на новае месца працы яго нават узнагародзілі ордэнам Святога Уладзіміра трэцяй ступені, а праз тры гады — ордэнам Святога Станіслава першай ступені.

У Адэсе наш зямляк працаваў амаль да смерці. Яго не стала 15 студзеня 1893 года.

Антон Артымовіч (1832–1910) быў самым малодшым братам Артымовічаў. Але пра яго звестак пакуль сабраць удалося мала. Ды і не такім вядомым ён быў у Расіі, як Віктар і Адам. Антон нарадзіўся ў Беластоку ў 1832 годзе. Быў правадзейным тайным работнікам, потым сенатарам. Яго жонкай стала Вольга Рымская-Корсакава, чые продкі былі беларусамі і паходзілі з Літвы. У іх нарадзілася шасцёра дзяцей. Яго адзінак — Марыя была «класной дамой» у Ніжгародскім Марыінскім інстытуце шляхетных дзяўчат. Сын Уладзімір служыў у Міністэрстве замежных спраў Расіі. А з 1910 года быў дырэктарам Дэпартаменту асабістага складу і гаспадарчых спраў. Яго жонкай была амерыканка Марыяна Гобс...

Каб расказаць пра ўсіх Артымовічаў — беларусаў з Беластоцчыны, пра іх дзеянне, унукаў, праўнукаў і прапраўнукаў — неабходна напісаць некалькі тамоў кнігі. Тым не менш, яны ведаюць і павінны ведаць, хто іх быў далёкі продак з Беластока праваслаўны беларус (ліцвін) Артымовіч Антон Фёдаравіч, яго сыны Віктар, Адам і Антон Артымовічы. Лёс беларусаў Артымовічаў раскінуў па ўсім свеце. Яны сёння жывуць не толькі ў Расіі, але і ў Польшчы, Беларусі, ЗША, Іране, Францыі, Англіі і ў іншых краінах свету. Магчыма, з гэтага роду і слынная наша беларуская паэтка з Беластоцчыны Надзея Артымовіч, якая неяк напісала: «І нават тады, калі пацямнее дарога, а вецер і дождж вырасце сцяной, мы будзем ісці да чыстай вады, да ніў залатых і да нашага блакітнага неба».

▶ СПАДЧЫНА

ЛАЎРЫШАЎСКІ МАНАСТЫР

Лявон ЦЕЛЕШ

Письменства і кнігадрукаванне зарадзілася на Беларусі ў сівой даўніне. Самым старажытным помнікам письменства не толькі ў нашай краіне, але і на ўсёй тэрыторыі Усходняй Еўропы лічыцца надпіс на пячатцы полацкага князя Ізяслава. Старажытнае письменства прадстаўлена таксама надпісамі на Барысавых і Рагвалодавых камянях, берасцянымі граматамі, на крыжы Ефрасінні Полацкай.

Летапісны цэнтр

Ужо ў пачатку XI стагоддзя на тэрыторыі сённяшняй Беларусі пачалася перапіска кніг. Вялася яна ў майстэрнях-скрыпторыях, якія ствараліся пры манастырах. На жаль, шматвяковая трагічная гісторыя Беларусі, землі якой увесь час былі ў эпіцэнтры ваенных падзей, адбілася і на лёсе гэтых старажытных культурных і духоўных цэнтраў. Многія манастыры і храмы былі знішчаныя, а вялікія каштоўнасці, такія, як крыж Ефрасінні Полацкай, старажытныя рукапісы і кнігі, апынуліся ва ўсходніх ці заходніх суседзях.

Зусім нядаўна мне пашчасціла пабываць на апетай Адамам Міцкевічам зямлі Навагрудчыны і наведваць адзін са старажытнейшых на Беларусі Свята-Елісееўскі Лаўрышаўскі мужчынскі манастыр, азнаёміцца з археалагічнымі раскопкамі, якія праводзіць археолаг, доктар гістарычных навук, прафесар Сяргей Расадзін сумесна з валанцёрамі — студэнтамі Горацкай сельскагаспадарчай акадэміі. Адбылося маё знаёмства з манастыром, з ігуменам манастыра, іераманахам айцом Яўсевіем, а ад летапісца Лаўрышаўскага манастыра, манаха Феодосія я даведаўся гісторыю манастыра.

Звесткі аб Свята-Елісееўскім Лаўрышаўскім мужчынскім манастыры сустракаюцца ў летапісах Вялікага Княства Літоўскага, «Хроніцы» Стрыйкоўскага, гістарычных працах праваслаўных, уніяцкіх і каталіцкіх дзеячаў XVII–XVIII стагоддзяў. Іпацьеўскі летапіс паведамляе пад 1262 годам, што заснаваў манастыр на беразе Нёмана сын Літоўскага князя Траіняты, пляменніка Міндоўга, прападобны Елісей Лаўрышаўскі каля 1225 года. У тых часы гэта была самая крайняя праваслаўная кропка, што глыбока ўдавалася ў заходнюю паганскую тэрыторыю. Паступова гэты асяродак культуравага жыцця стаў адным з буйнейшых на Беларусі і атрымаў назву Лаўра. Гэта адзіная вядомая на сёння Лаўра ў гісторыі Беларусі.

Пра жыццё прападобнага Елісея сведчанняў дайшло да нашага часу няшмат, бо шматлікія войны, якія вогненнай віхурай пранесліся па гэтай зямлі, знішчылі ўсе сляды яго біяграфіі. Вядома толькі, што Елісей Лаўрышаўскі ў 1250 годзе быў забіты

Вокладка Лаўрышаўскага Евангелля

Помнік Елісею Лаўрышаўскаму

сваім звар'яцелым паслушнікам, і яго святых мошчы з цягам часу пачалі славіцца шматлікімі цудатварэннямі.

У XIII–XIV стагоддзях манастыр быў летапісным цэнтрам нашай старадаўняй краіны. У 1329 годзе ў манастыры было створана рукапіснае Лаўрышаўскае Евангелле — помнік беларускага кнігапісання, якое зараз знаходзіцца ў Кракаве, у прыватнай бібліятэцы-музеі Чартарыйскіх. Напісана яно было на пергаменце царкоўна-славянскай мовай. Евангелле каляровае — тэкст напісаны каляровымі фарбамі і змяшчае ілюстрацыі ў грэчаскім, візантыйскім.

У XVI стагоддзі пачасціліся напады на тэрыторыю Навагрудчыны крымскіх татар. Спустошыўшы ў 1508 годзе наваколлі Навагрудка, яны, ведаючы аб багатых манастыра, наблізіліся да Лаўры. Як сведчыць паданне,

Свята-Елісееўская царква

татарам здалася, што ў манастырскім двары стаіць вялікая конная сіла, і яны адступілі. Падзея гэтая стала нагодай для кананізацыі прападобнага Елісея на Віленскім саборы ў 1514 годзе.

На гэты ж перыяд прыпадае і незвычайны росквіт манастыра: тут пачала дзейнічаць школа, мелася багатая бібліятэка і друкарскія майстэрні. Мірнае жыццё прыпыніў паўторны набег татар, у выніку чаго ўсе манахі былі забітыя, а каменны манастыр быў зраўнаваны з зямлёй. Мошчы прападобнага Елісея і маёмасць манастыра былі схаваныя ў зямлю і дагэтуль не знойдзеныя.

Першае адраджэнне манастыра адбылося ў другой палове XVI стагоддзя ў межах вёскі Лаўрышава. На пачатку XVII стагоддзя манастыр перайшоў да ўніятаў, якія стварылі тут семінарыю, з 1615 года тут дзейнічаў базільянскі манастыр. Новыя пабудовы ў межах ужо праваслаўнага манастыра з'явіліся ў канцы XVIII ста-

годдзя. Былі пабудаваны побач з манастыром драўляная Свята-Успенская царква, якая дзейнічае і зараз, брацкі корпус, цагляныя будынкі архіва і склада, бібліятэка, якая налічвала 500 тамоў.

Заняпад і адраджэнне

Але паступова манастыр прыйшоў у заняпад. У 1824 годзе ў Лаўрышаве налічвалася толькі пяць сельнікаў, а ў 1836 годзе манастыр зачынілі, храм стаў прыходскім. Сёння ад манастырскіх будынкаў, акрамя царквы, нічога не засталося. Менавіта, на гэтым месцы і праводзіцца зараз археалагічны даследаванні пад кіраўніцтвам прафесара Сяргея Расадзіна.

На даследуемай пляцоўцы плошчай у 32 квадратных метра культурны слой мае магутнасць прыблізна 1 метр. Па колькасці знаходак першае месца займае кераміка: фрагменты непаліванага, дымленага і паліванага керамічнага посуду, сабраны шмат фраг-

ментаў кафлі, некаторыя з якіх маюць геральдычную выяву, асколкі пляшак самаробнага вырабу з рознай таўшчынёй шкла. Усе знаходкі датуюцца XVI — пачаткам XIX стагоддзя. Знойдзена таксама некалькі манет царскай Расіі. Здабытыя падчас археалагічных раскопак матэрыялы пацвярджаюць факт знаходжання ў XVI–XIX стагоддзях на гэтым месцы, побач з царквой, манастыра.

Другое адраджэнне Лаўрышаўскага манастыра адносіцца да 1913 года. На першапачатковым месцы старажытнага манастыра намаганнямі князя Храптовіча-Буценёва была асвечана царква ў імя прападобнага Елісея, брацкі корпус і дом для паломнікаў. Аднак у часы Першай сусветнай вайны ўсе будынкі манастыра былі зруйнаваныя. Пападаннем нямецкага снарада царква была ўшчэнт разбурана. І толькі амаль праз 80 гадоў, у 1993 годзе, гэтае святое шматпакутнае месца было асвечана архіепіскапам Беластоцкім і Гданьскім Савам, епіскапам Навагрудскім і Лідскім Канстанцінам.

Пачалося трэцяе адраджэнне манастыра. На падмурках разбуранай царквы была ўзведзена новая цагляная Свята-Елісееўская царква, побач з якой быў устаноўлены помнік прападобнаму Елісею Лаўрышаўскаму. На месцы згарэўшага ў 2008 годзе брацкага драўлянага корпуса будуюцца новы, капітальны будынак. Звесткі аб ім разыходзяцца ўсё шырэй. Павялічваецца паток паломнікаў, хросныя хады ўжо збіраюць больш за 300 чалавек.

Як паведаміў айцец Яўсевій, адраджэнне манастыра мае на ўвазе стварэнне цэлага комплексу для рэабілітацыі людзей, якія аказаліся ў складаных жыццёвых абставінах, — тых, хто згубіў надзею ў жыцці і хоча выпратавацца, хто вызваліўся з месцаў пазбаўлення волі, хто спрабуе пазбавіцца ад алкагольнай залежнасці. Пры манастыры будуць працаваць майстэрні. Сёння манастыр прапануе ўнікальную магчымасць актыўнага адпачынку, бо месцы ў наваколлі Лаўрышаўскага манастыра вельмі маляўнічыя: побач Нёман, сасновы лес.

Трэба спадзявацца, што ўсе высакародныя задумы здзейсяцца, і трэцяе адраджэнне ў гісторыі манастыра будзе апошнім і канчатковым.

Ігумен манастыра айцец Яўсевій і гісторык-археолог Сяргей Расадзін

На археалагічных раскопках

Дыскусія ў галерэі «Артатэка»

ВЫДАВЕЦКІ СЕМІНАР

Уладзімір СІУЧЫКАЎ

Дзве краіны Вышаградскай групы наведала дэлегацыя беларускіх незалежных выдаўцоў.

У галерэі «Артатэка» гарадской бібліятэкі Браціславы прайшла дыскусія на тэму «Выдавецкі бізнэс у Славакіі (невялікія выдавецтвы, іх роля і функцыянаванне на рынку; аўтарскія правы; маркетынг і распаўсюд)» з удзелам Attila Agoston (выдавецтва «Kalligram»), Albert Marencin («Marencin PT»), KK Bagala (literarniklub.sk). Наведалі ўдзельнікі семінара і буйныя выдавецтвы «Ікар» і «Slovart».

У чэшскім Брно праца працягвалася ў выдавецтва «Vetrne

mlny» і ў рэдакцыі часопіса «RozRazil».

У кангрэс-зале тэатра «Husa na provazku» быў арганізаваны круглы стол на тэму «Выдавецкая справа ў Беларусі».

Гаворку «Выдавецкі бізнэс у Брно» правёў Marek Seckar («выдавецтва «Host»), а міні-лекцыю «Чэшскі кніжны рынак, чытачы і электронныя публікацыі» прачытаў Pavel Rehornk (выдавецтва «Vetrne mlny»).

Пасля прагляду двух дакументальных фільмаў з цыклу «Беларусь ёсць паэзія» адбыўся абмен думкамі на тэму «Літаратура і кіно» (фільм і рэклама; эканамічны бок дзейнасці выдавецтва), а на заканчэнне былі рэпрэзентаваныя найбольш вядомыя сучасныя чэшскія аўтары і найбольш папулярныя кнігі.

КІНО КІНАПРЭМ'ЕРЫ ВЕРАСНЯ

Андрэй РАСІНСКІ

Сёлетні верасень не вельмі багаты на значныя стужкі. Самая важная кінапрэм'ера — драма Педра Альмадовара «Скура, у якой я жыў». У гэтай карціне доктар, сыграны Антонія Бандэрасам, палюе за нягоднікам, каб адпомсціць за пакуты дачкі. Фільм з'явіцца ў Мінску 22 верасня.

Іншыя рэжысёры са сваім почыркам — Джым Шэрыдан і Ціль Швайгер — прадставяць камедыю і трылер. У фільме Джыма Шэрыдана «Дом мараў» сям'я набылае дом, дзе калісьці адбылося забойства. А «Спакушальнік» Ціля Швайгера распавядзе пра пісьменніка, які спрабуе аднавіць былое каханне. Хаця працы Швайгера не заўжды ўдалыя, ён трымае пэўную планку.

Камедыі і фільмы жахаў на вясенскім экране пераважаюць.

Звяртаю ўвагу на фільм «Не бойся цемры», зняты Мексікай і Аўстраліяй. Рэжысёр Трой Ніксі яшчэ не заўважаны ў вялікім кіно, але фільм — паўтор удавай карціны 1973 года. Стужка спрадусаваная рэжысёрам Гільерма Дэль Тора: у мексіканскага казначніка добры густ на страшнае кіно. Прэм'ера адбылася 8 верасня.

Сярод яшчэ адных рымэйкаў — камедыя-жахлівая, амерыкана-індзейская (!) «Ноч страху» з Колінам Фарэлам. А вось «Кунгфу Трусік», запланаваны на канец месяца, — сапраўдная кітайская анімацыя. Такое рарытэтнае кіно ледзьве не ўпершыню прадстаўлена на беларускіх экранах.

8 верасня стартаваў фільм «Каламбіяна» — амерыкана-французскі баявік пра чарговую прыгажуню-забойцу. Фільм абвешчаецца спадкаемцам «Леона» і «Нікіты»; прынамсі, рэкламны ролик не дурны.

Падрабязней чытайце пра новыя фільмы на працягу гэтага месяца.

▶ ПРЭЗЕНТАЦЫЯ

НОВАЕ ІМЯ Ў ЛІТАРАТУРЫ

Кацярына КОЛЬ

У галерэі «Ў» адбылася прэзентацыя дэбютнай кнігі Сяргея Егарэйчанкі «Лебедзі паміраюць разам».

Яшчэ зусім нядаўна «Аповесць пра чалавека, які не хацеў быць Богам» была адзначана прэміяй імя Максіма Багдановіча, а ўжо выйшаў у свет і першы зборнік маладога празаіка. Кніга прысвечана тэме рэпрэсій у мінулым і ў сучаснасці, зусім не новай, але ў нашай краіне заўсёды актуальнай.

Прэзентацыя, нягледзячы на выходны дзень, сабрала нямала людзей розных узростаў. Якія, дарэчы, ледзь умясцілі гасціннае зала кнігарні. Мерапрыемства прайшло традыцыйна для такіх сустрэч: брутальныя вядучы, добрыя словы і пажаданні, чытанне аўтарам сваіх твораў і аўтографсесія. Не зусім звычайным для

Аўтар зачытвае ўрывак з кнігі

невялікага памяшкання кнігарні стала выступленне гурта «Верасень», якое, аднак, выдатна ўпісалася ў фармат прэзентацыі. Панавала цёплая атмасфера, нават камерная, нягледзячы на вялікую колькасць гасцей.

Разышоўся амаль увесь тыраж кнігі, зразумела ж, з аўтографамі аўтара. А тое, што засталася, можна набыць у кнігарні «Логвінаў» і ацаніць талент новага беларускага пісьменніка.

▶ КАНФЕРЭНЦЫЯ ПАХОДЖАННЕ БЕЛАРУСАЎ

Рэдакцыя дайджэсту «Дзяды» і фірма «Віцень» праводзяць у канцы кастрычніка — пачатку лістапада бягучага года 2-ю навукова-практычную канферэнцыю па пытаннях этнагенезу беларусаў.

Першая канферэнцыя адбылася 30 студзеня. Справаздача аб ёй і даклады ўдзельнікаў былі апублікаваныя ў 6-м нумары дайджэсту «Дзяды».

Другая канферэнцыя прысвечаная перыяду з XIII да канца XVI стагоддзя, г. зн. часам Вялікага Княства Літоўскага. Галоўныя пытанні для абмеркавання:

— Хто, калі і як ствараў ВКЛ?

— Хто такія літвіны і русіны ў ВКЛ?

— Ці мелі жамойты дачыненне да стварэння ВКЛ?

— На якой мове гаварылі нашы продкі ў ВКЛ?

Канферэнцыя разлічаная на адзін дзень (нядзеля). Дакладная дата будзе паведамлена кожнаму з удзельнікаў. Удзел у канферэнцыі — за ўласны рахунак. Даклады будуць апублікаваныя ў «Дзядях» або ў асобным зборніку.

Запрашаем да ўдзелу навукоўцаў і зацікаўленых асоб. Тэзы дакладаў на беларускай або рускай мове (3–4 старонкі) трэба паслаць да 15 кастрычніка на адрас:

г. Мінск-131, абаненцкая скрыня 137, Тарасу А.Е.

Або электронны варыянт на адрас: aetaras@tut.by

▶ ДАБРАЧЫННАСЦЬ ЯНЫ ВАС ЧАКАЮЦЬ!

Барыкела — кот з годнасцю, арыстакратычны, вельмі акуратны

Па прызнанні валанцэраў — гэта самы ласкавы і кантактны коцік у свеце! Абдымаецца, як чалавек, дзвюма лапкамі за шыю і прыціскаецца сваёй пыскай да шчакі чалавека, і нават ежа яго ў такія хвіліны не хвалюе!

Коцік Барыкела зараз жыве ў прытулку «СуперКот», куды яго забралі валанцэры з пункту часовага ўтрымання на Гурскага. Яму 2 гады, кастрыраваны, прызвычаены да латку, агледжаны ветэрынарам.

Барыкела гатовы стаць вам самым лепшым сябрам і сагрэць цяплом свайго сардэчка.

Званіце!
+37529 129-20-73 Марыя
+37529 199-99-15 Юлія
+37529 872-80-32 Алена

Філя — сабака з душой паэта, філасофскімі поглядамі на жыццё

Знешне Філя падобны на героя мультыка пра каникулы ў Прастаквашына. Хоць хлопец ён рослы, але прызвычаены да жыцця ў кватэры. Цудоўна ладзіць з іншымі сабакамі і катані. Філя вельмі добры, далікатны і абаяльны. Любы расце ад ягонага разузнага погляду!

Філю каля годзіка, ростам прыкладна 45 сантыметраў у холцы. Ён зараз знаходзіцца пад апекай валанцэра прытулку «СуперКот», але вельмі жадае знайсці свой дом і самых любімых у свеце гаспадароў.

Званіце!
+37529-3138372 Ірэна

Болей котак і сабак — у каталозе прытулку «СуперКот», www.forum.superkot.com

Новы Час

Агульнапалітычная
штотыднёвая газета
Выдаецца з сакавіка 2002 г.

Галоўны рэдактар
Кароль Аляксей Сцяпанавіч

Зарэгістравана Міністэрствам інфармацыі РБ. Пасведчанне
аб дзяржаўнай рэгістрацыі № 206 ад 20 ліпеня 2009.

ЗАСНАВАЛЬНІК: Мінская гарадская арганізацыя
ГА ТБМ імя Ф.Скарыны. Адрас: 220005, г. Мінск, вул.
Румянцава, 13. Тэл.: 284-85-11.

ВЫДАВЕЦ: Прыватнае выдавецкае унітарнае прадпры-
емства «Час навінаў». Пасведчанне №64 ад 12.01.2007 г.

АДРАС РЕДАКЦЫІ І ВЫДАЎЦА:

220113, г. Мінск, вул. Мележа, 1-1234.
Тэл.: +375 29 651 21 12, +375 17 268 52 81.
novychas@gmail.com; www.novychas.org

НАДРУКАВАНА ў друкарні УП «Плутас-Маркет».
г. Мінск, вул. Халмагорская, 59 А.

Замова № 970

Падпісана да друку 16.09.2011. 8.00.

Наклад 7000 асобнікаў. Кошт свабодны.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы
пазіцыі аўтараў.

Пры выкарыстанні матэрыялаў газеты спасылка на «Новы Час»
абавязковая.

Рукапісы рэдакцыя не вяртае і не рэцэнзуе мастацкія творы.
Чытацкая пошта публікацыя паводле рэдакцыйных меркаванняў.